

ВІЧНИЙ СКАРБ

№ 10 (103)
ЖОВТЕНЬ
2011

ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТІЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст (Матвія 4:4).

Набуть, кожен із нас, замислившись над цим запитанням, подумки починає аналізувати справи, які він виконує, та їхні мотиви. А й справді, для чого ми живемо? Можна скільки завгодно уникати цього запитання, займатися марнотратством, але рано чи пізно настає момент, коли хочеться знайти відповідь на ще одне запитання, що закономірно впливає з першого: а чи не проходить моє життя даремно?

Втрата й набуття
цінностей

3

Микола Гоголь

5

Кохання
некоханої жінки

10

Морква

11

АНГЕЛ-ДОНОР

Мій батько повернувся додому з війни 1949 року. У ті дні по всій країні можна було зустріти таких самих солдат, як мій батько, які поверталися додому автостопом. Вони поспішали додому й хотіли якнайшвидше побачитися зі своїми сім'ями.

Та для мого тата радість зустрічі з рідними була затьмарена горем. Мою бабусю поклали в лікарню через хворобу нирок. І хоч їй надавали необхідну медичну допомогу, для порятунку життя потрібне було термінове переливання крові. Інакше, як сповістив лікар рідним, їй не вдасться дожити до ранку.

Переливання виявилось проблематичним, бо в моєї бабусі була рідкісна група крові – III-тя з резусом «мінус». Наприкінці 40-х років XX століття ще не було банків крові, та й не існувало спеціальної служби з її доставки. Усі члени нашої родини здали кров для визначення групи, але, на жаль, потрібної ні в кого не виявилось. Надії не було – моя бабуся помирала. Батько зі слізьми на очах їхав з лікарні за рідними, щоби привезти їх попроситися зі своєю матір'ю.

Коли батько виїхав на трасу, він побачив солдата з піднятою рукою. Убитому горем, йому хотілося проскочити мимо, однак щось усередині змусило його натиснути на гальма й запросити незнайомця до машини. Якійсь час вони їхали мовчки. Однак солдат, помітивши в очах мого батька сльози, поцікавився, що трапилося. Засмучений батько повідав незнайомцю про хворобу матері. Він розповів про необхідне переливання крові з від'ємним резус-фактором. Батько ще продовжував щось говорити, коли його попутчик дістав з-за пазухи солдатський медальйон і простяг йому подивитися. На медальйоні було зазначено: «група крові III (-)». За кілька секунд машина батька вже мчала назад у лікарню.

Моя бабуся одужала й прожила ще 47 років. Ніхто з нашої сім'ї так і не зміг дізнатися імені того солдата. А мій батько досі вважає, що то був або звичайний рядовий, або ангел у військовій формі. Іноді ми навіть не підозрюємо про те, як часом Господь може надприродним чином діяти в нашому житті.

ЛІКУВАННЯ

Ішов лісом старий лісник. Ішов – ледь не плакав. І те в нього в житті не так, і це ніяк. Суцільні скорботи та хвороби! Хотів було вже звернутися до Бога й запитати: за що Він так з ним? Але раптом бачить – дятел на дереві. Сидить, стукає своїм гострим дзьобом по стовбуру – тільки дріб на весь ліс луна.

– Слухай! – заблагало дерево. – Боляче ж! Досить!

– Якщо я полечу, – заперечив дятел, – то тебе поточать личинки, яких я виймаю, і ти загинеш. Так що вже потерпи! Я ж тебе лікую!

Почув це лісник. Усміхнувся. І не став звертатися до Бога із запитанням, чому йому так боляче живеться. А для чого – тільки тепер зрозумів. Для його ж блага!

Для чого ми живемо?

Віталій Колісник

Мабуть, кожен із нас, замислившись над цим запитанням, подумки починає аналізувати справи, які він виконує, та їхні мотиви. А й справді, для чого ми живемо? Можна скільки завгодно уникати цього запитання, займатися марнотратством, але рано чи пізно настає момент, коли хочеться знайти відповідь на ще одне запитання, що закономірно впливає з першого: а чи не проходить моє життя даремно?

Відповідаючи на обидва ці запитання, мимоволі згадуєш людей, котрим допоміг і продовжуєш допомагати. Особливо думаєш тоді про кохану людину, зустріч з якою наповнила твоє життя новим сенсом. Пригадуєш улюблених дітей, вихованню котрих присвятив кращі роки життя. І якщо глибоко проаналізувати прожитий час, розумієш, що, очевидно, запитання полягає не в тому, для чого ми живемо, а в тому, для кого. Адже все, що ми виконуємо, так чи інакше впливає на світ і насамперед на людей, котрі нас оточують.

У народі кажуть, що в житті треба встигнути зробити три речі: побудувати дім, посадити дерево та виховати сина. І все це пов'язано зі ставленням до близьких людей. Адже дім ми будуємо не тільки для себе, а для сім'ї, щоби приймати гостей, надавати ночівлю подорожньому. Також і дерево ми саджаємо не лише для того, аби споживати його плоди самому, але щоби й інші могли насолодитися їхнім смаком. Сина чи дочку ми виховуємо також не стільки для себе, скільки для людини, з якою вони створять свою сім'ю. Багато людей убачають ще дещо позитивне в тому, аби збудувати дім, посадити дерево й виховати сина – таким чином можна залишити пам'ять про себе. Бо дім буде стояти як пам'ятник, коли життя наше, наче тонка ниточка, обірветься. Також і дерево буде продовжувати приносити свої плоди іншим, навіть якщо нас уже й не буде. І, звичайно ж, добре виховані син чи донька, часточка нас самих, будуть кращим свідченням того, якими ми були при житті. Усвідомлення усього цього зігриває серце і дає впевненість у тому, що життя пройшло не даремно.

Однак, якщо бути до кінця чесним із самим собою, усі ми розуміємо, що пам'ять про наші вчинки, плоди наших справ також коли-небудь зникнуть, як і ми. Адже дім рано чи пізно занепаде, і його доведеться знести. Дерево також перестане родити. Коли-небудь воно засохне і буде зрубане. І як це не сумно, але наш син, дочка, онуки, правнуки – вони усі також коли-небудь помруть. Якщо замислитися, то всі ми з'являємося тут лише на коротку мить, аби, скуштувавши насолоду життя, тут же зникнути в небутті. Але ніхто з нас насправді не хоче помирати. Усі ми боїмося невідомості й забуття, котрі несе в собі смерть. Якщо запитати людину літнього віку, чи достатньо вона пожила, то, найімовірніше, почуємо, що хотілося б повернути свою молодість і ще пожити, адже саме зараз починаєш розуміти, у чому справжній сенс твого перебування на Землі. Якщо запитати хворого на рак, котрий живе, терплячи муки від болю, чи хоче він помирати, то, як це не дивно, ми почуємо відверте: «Ні!» Він не хоче помирати, відчайдушно продовжує чіплятися за життя до останнього, сподіваючись на чудо зцілення. Якщо запитати засудженого, що сидить у камері смертників, чи жалкує він про скоєне і чи бажає уникнути смертної кари, то ми також почуємо у відповідь, що в'язень не хоче у такий спосіб прощатися з життям. І коли надходить наказ про помилування такої людини, тоді вона від радості готова цілувати стіни та кричати на весь світ про те, що уникнула смерті.

Отож, сенс нашого народження в тому, щоб коли-небудь померти? Можливо, це звучить дещо безглуздо, але в той момент, коли ми народжуємося, фактично починається зворотній відлік до дня нашої смерті. І різниця між людьми полягає лише в

тому, що хтось устигне залишити більш яскравий слід у цьому житті (встигне побудувати дім, посадити дерево, виховати сина, досягти ще багатьох висот), а інший може не зробити навіть, здавалося б, елементарного. Однак і той, і інший, рано чи пізно зустрінуться зі смертю. Тоді навіть якщо було будувати дім, саджати дерево, виховувати сина, якщо все для нас рано чи пізно закінчується однаково, – смертю? Можна тішити себе тим, що життя прожито достойно, але все ж таки, якщо зізнатися чесно, усі твої досягнення – надто слабка утіха для душі. То навіщо ж тоді ми живемо? Заради чого вся ця суєта?

Святе Письмо розповідає нам про Людину, Котра своїм життям наповнила сенсом життя усіх людей Землі. Це – Ісус Христос! Хто Він для нас? Простий тесля? Мудрий учитель? Божий пророк? Священик? Цар? Розп'ятий на хресті злочинець? Месія? Син Божий? Ще за життя Ісуса в народі говорили про Нього різне, кожний мав свою думку. Сам же Ісус Христос якось сказав про Себе таке: «Я є дорога, і правда, і життя! Ніхто не приходить до Отця, якщо не через Мене» (Івана 14:6). У кількох простих словах Ісус розкрив сутність і сенс буття.

Христос переконує, що Він – дорога. Кожний із нас протягом життя йде різними дорогами. І часом вони заводять нас туди, куди ми й не хотіли. Однак якими б добрими ці дороги не були, вони все одно заводять нас у глухий кут, бо кінець їх – смерть. Тому Христос підбадьорює нас, кажучи, що Він є дорога, котра веде нас до вічного радісного життя.

Також Христос стверджує, що Він – істина. У кожного з нас може бути своя думка про те, з чого будувати дім, де посадити дерево і як виховати сина. Сьогодні, як ніколи, важко розібратися в тому, які з численних порад і рекомендацій істинні, а які – хибні. Христос каже, що Він є істина. Ісус не відокремлює себе від істини. Він не просто живе за істиною, але все те, що Він робить і проповідує, – істина. Життя Господа Ісуса Христа є основоположним критерієм, за яким нам пропонуються визначати, що є істинним у цьому світі.

І, нарешті, Христос навчає, що Він – життя. Господь подарував нам життя. Він знає, коли нам потрібно народитися, а коли – зітхнути востаннє. Багато різних наукових і релігійних теорій гіпотетично шукають відповіді на запитання: «Як жити вічно?». Однак жодна людина не може оминати смерті. Мудрий Соломон констатує, що «знають живі, що помруть, а померлі нічого не знають, і заплати немає вже їм, – бо забута і пам'ять

про них (Екл. 9:5). Хочемо ми того чи ні, але Писання свідчить нам про те, що людина після смерті поринає в несвідомий стан, а її тіло розпадається. І лише Бог, Ісус Христос, Котрий має життя в Самому Собі, Котрий і є Життям, переміг смерть і може повернути подих життя та відтворити нашу особу. При цьому Христос хоче подарувати зовсім інше життя, де не буде гріха. Ісус утішає, що Він «прийшов, щоб ви мали життя і щоб над міру мали» (Івана 10:10). Іншими словами, Ісус хоче дати кожному з нас життя без скорботи та болю. Христос бажає подарувати нам вічне життя, котре перевершить навіть наші найсміливіші мрії. І лише в перспективі вічності, тільки в надії на зустріч із Христом під час Його Другого приходу наше теперішнє життя набуває сенсу!

Побудувати дім, посадити дерево, виховати сина – усе це життєві цілі, достойні поваги і того, щоб їх досягати. Однак істинний сенс ці цінності набувають лише тоді, коли ми зустрічаємося з Христом, Котрий пропонує нам шлях істинного життя. Одна справа, коли ми будуємо дім, саджаємо дерево і виховуємо сина, бажаючи лише залишити про себе пам'ять, і зовсім інша, коли робимо все це, очікуючи повернення Ісуса Христа й готуючись до життя у вічності з Богом, Його ангелами, нашими близькими, коханими людьми та іншим творінням.

Для чого ми живемо? Важко відповісти на це запитання, не беручи до уваги вічності, котру пропонує нам люблячий Бог. Для кого ми живемо? Писання переконує, що для радісної зустрічі з Тим, Хто помер на хресті за наші гріхи, воскрес, щоб ми «мали життя, і щоб над міру мали».

Втрата й набуття ЦІННОСТЕЙ

■ Євген Кучерявенко

уже давно було готове до цієї зустрічі. І це було найголовнішим для обох.

До того мало хто заходив у дім Закхея. «Свої» його ненавиділи, бо митники вважалися зрадниками народу, а римлянам, котрі найняли його на службу, і зовсім не було до нього діла. Система збору податків у Римській імперії була така, що чесним не залишався ніхто з учасників цього процесу. Держава встановлювала фіксовану суму, котру повинні були здати, як їх тоді називали, орендатори, а ті, у свою чергу, наймали митників, зрозуміло, попередньо піднявши для них мінімальну ставку. Митники теж не мо-

гли дозволити собі залишатися без копійки, тому також збільшували суму стягваних уже безпосередньо з народу податків. Таким чином, податкова система встигала двічі нажитися на простих громадянах, перш ніж кошти потрапляли вже безпосередньо в державну скарбницю. Підливав масла в огонь ще й той факт, що митниками-орендаторами призначали переважно когось із місцевих жителів. Тому збирачів податків у своєму народі поважали не більше, ніж поліцаїв у часи Великої Вітчизняної війни. А Закхей до того ж був ще й начальником цих «мерзенних» людей. Ступити на поріг дому подібного чиновника для набожного юдея вважалося найбільшим опоганенням. А тут коїться щось неймовірне. Сам Ісус, Той, Хто називав Себе Сином Божим, Хто претендував на безгрішність і славу Бога, напрошується в гості до такої недостоїнної людини. Та Христос не бачив у Закхей митника, римського прислужника чи користюлюбця. Перед Спасителем постало переповнене відчаєм і горя, бідне, нікому не потрібне, але дорогоцінне для Нього дитя.

Зустріч з Ісусом стала ключовим моментом у житті цієї людини. До того Закхей, прагнучи швидкої наживи і бажаючи володіти незліченним багатством, не бачив нікого, крім себе. Але тепер, зустрівшись із Ісусом, він заявляє, що віднині все, що було в минулому, не являється собою для нього ніякої цінності. «Ось, Господи, даю бідним половину свого майна, і якщо кого чим скривдив, повертаю вчетверо!» (Луки 19:8). Бог не закликав його ні до чогось подібного і навіть не натякав на якісь зміни в житті Закхея. Він просто прийшов до нього.

Історія Закхея – це не розповідь про те, як багатий митник роздав своє майно бідним і пригнобленим. Історія Закхея – це найкраща ілюстрація зустрічі людини

зі своїм Спасителем. Коли грішник посправжньому пізнає Христа у своєму житті, усе змінюється. І не тому, що його хтось просить про це або примушує. Реальна присутність Спасителя в житті не може залишити його в тому ж стані, в якому він перебував до того. Усе, що було сенсом життя до такої зустрічі, стає несуттєвим і пустим. Цінності переглядаються, пріоритети змінюються.

Друга думка, до якої приводить нас історія про начальника митників, не менш важлива: Ісус не приходить у наше життя силоміць. Він не вламається у двері нашого серця, кажучи: «Тепер тобі доведеться терпіти Мою присутність. Я хочу, щоб ти став Моїм дитям». Ні! Він ніжно кличе: «Ось Я стою під дверима і стукаю. Якщо хто почує Мій голос і відчинить двері, то Я ввійду до нього і буду вечеряти з Ним, і він зі Мною» (Об'яв. 3:20). Ісус не прийшов до Закхея неочікувано. І він не з'явився одразу, як тільки митник побажав Його побачити. Христос дав час чоловікові зрозуміти себе, те, наскільки серйозно він шукає Месію і для чого. Те, з яким азартом багатий митник шукав зустрічі з Христом, є свідченням особливої спраги за Богом, котру він відчував. Пригадуються рядки з Псалму: «Як лине той олень до водних потоків, так лине до Тебе, о Боже, душа моя, душа моя спрагнена Бога, Бога Живого! Коли я прийду й з'явлюсь перед Божим лицем?» (Псал. 42:2, 3).

Коли ми усім серцем, кожною клітиною нашого єства прагнемо побачити Бога в нашому житті, як того бажали Давид і Закхей, тоді Він приходить, тому що знає, що ми готові прийняти Його таким, яким Він є; що ми готові привести Його до дому свого серця, посвятити в усе таємне й сокровенне в нашому житті.

Відчуття істинного щастя настільки переповнювало Закхея при зустрічі з Ісусом, що він спішив довести Йому свою любов, спішив запевнити, що віднині все буде по-іншому. Спаситель промовляє у відповідь саме те, у чому мав реальну потребу митник: «Сьогодні спасіння завітало до цього дому, бо й він син Авраама» (Луки 19:9). Закхей, котрий у минулому завдав стільки лиха ближнім і котрий через це відчував себе ізгоєм суспільства, щойно реабілітували в очах усього товариства, а головне – перед Богом. І сталося це не тому, що начальник митників пообіцяв роздати своє майно, як це може видатися на перший погляд. Ні, Всесильному Богові не потрібні наші кошти. Ісусові потрібне наше серце. А мотивом спасіння Закхея було твердження Христа: «Син Людський прийшов знайти та спасти те, що загинуло!» (Луки 19:10).

Сьогодні той самий мотив лежить в основі спасіння, яке звершив Ісус для кожного з нас. Жодна добра справа чи красивий жест не здатні визволити нас від гріха та змінити наше серце. Якщо сьогодні, дорогий друже, ти розумієш, що твоє життя потребує корінного перетворення, не починай із самостійного перегляду пріоритетів і цінностей! Зустрінись з Ісусом! Він знає, що тобі потрібно!

ВІТЕР І СОНЦЕ

Одного разу Вітер і Сонце билися об заклад, з'ясовували, хто з них сильніший. Вітер сказав: «Зараз я доведу тобі, що я сильніший! Бачиш там, унизу, старого в плащі? Б'юся об заклад, що зумію зірвати з нього плащ швидше, ніж ти! І ось Сонце сховалося за хмару, а Вітер почав віяти, доки не перетворився на справжній ураган. Але чим сильніше він дув, тим сильніше старий загортався в плащ.

Врешті-решт Вітер здався й затих. Тоді Сонце визирнуло з-за хмари й ласкаво усміхнулося старому. Невдовзі той почав витирати піт і зняв плащ. Тоді Сонце пояснило Вітру, що доброта й дружелюбність завжди сильніші за гнів і грубу силу.

Хочеш бути королем?

Біля вітрини вередує маля:
– Купи це! Купи це...

Мама послухає, послухає, а потім не витримає та й купить. Принесуть нову іграшку додому, дитина пограє трохи й закине її в куток. А там ще ціла гора «купи-купи» валяється.

Іде вулицею бабуся з Алею. Бачить дівчинка щось цікаве, просить купити, а бабуся спокійно пояснює:

– Зараз у нас грошенят немає. Лише на молоко.

Аля – розумниця. Подумає і скаже:
– Ну, добре, – потім.

Потім про своє бажання вона забуде, а про те, що грошенят мало, – пам'ятає. І якщо їй чогось заманеться, сама собі каже:

– Потім, потім...

Ще маленька, а своїми бажаннями вже керує.

Одного разу король Фрідріх, утомившись від важливих справ, вийшов на прогулянку. На темній алеї він зустрівся зі сліпим.

– Хто ти? – запитав Фрідріх.

– Я – король! – відповів сліпий.

– Король? – здивувався монарх. – І ким же ти управляєш?

– Собою! – сказав сліпий і пішов далі.

Фрідріх замислився. Можливо, і насправді легше керувати цілою державою, ніж собою та своїми бажаннями?

А от Алі це зовсім неважко. Побачить у вітрині гарну іграшку чи шоколадку та й махне ручкою:

– Потім, потім...

Хіба вона не королева?

Як навчитися розуміти один одного?

Якось учитель і учень прогулювалися берегом річки.

– Учителю, чому люди не розуміють один одного? – запитав учень. – Вони намагаються спілкуватися, читають книги, що розповідають про взаєморозуміння, – і наштовхуються на невидиму стіну. Чому так відбувається? Невже цього не можна навчитися?

– Ходімо зі мною, – сказав учитель, і вони пішли по кризі на середину ріки. – Подивись униз. Чи бачиш тут щось?

– Ні. Як я можу побачити щось крізь кригу?

– Там, під кригою – цілий світ, невідомий тобі. Розтопи її – і вона стане водою, що дає життя цілому світу. А пролий сюди воду – вона замерзне й лише зміцнить крижане королівство. Ту кригу у стосунках, про яку ти говориш, можна розтопити лише любов'ю.

«ВСЕ СПРИЯЄ ДО ДОБРА»

У Римл. 8:28 є обітниця, що звучить так: «Тим, які люблять Бога... все сприяє до добра». І все ж у це важко повірити.

Той, чия віра ґрунтується на цьому тексті, перебуває в спілкуванні з Богом. Однак під добром у цьому тексті розуміється не тільки те, що, на нашу думку, дійсно є добром, але і його протилежність – зло. Чи не дилема це?

Якби в Римл.8:28 говорилося, що «дещо сприяє до добра» або «багато що сприяє до добра», тоді в це повірити було б неважко. Усі проблеми починаються з коротенького слова «все». Через те, що ми надто схильні сумніватися, нам дуже важко повірити Богові на слово. Але, так чи інакше, факт залишається фактом: Бог обіцяє, що якщо ми любимо Його й дозволяємо Йому керувати нами, тоді все – добре чи погане – буде використано в нашому християнському досвіді, як каміння, покладене для переходу через швидку річку. «Усі наші страждання та скорботи, усі наші спокуси й випробування, сум і гіркота, гоніння й бідування – усе сприяє до нашого добра».

Ми маємо обітницю, що якщо Бог керує нашим життям, тоді, що б не відбулося з нами, усе слугує добру. «На штурвалі – Моя рука, і Я не дозволю людям узяти його під свій контроль... Моя рука керує ним, і Моє провидіння буде продовжувати творити Божественні плани незалежно від людських вигадок».

Перед нами відкриваються таїнства милості. Там, де раніше ми бачили лише замішання, виявимо досконалу гармонію. І будемо щасливими від усвідомлення того, що безмежна Любов допустила в нашому житті тяжкі переживання.

«Наповнений Духом Святим перебуває у Христі. Удар, направлений на нього, досягає Спасителя, Котрий оточує його Своєю присутністю. Від Христа людина отримує все необхідне. Їй немає потреби протистояти злу, бо Христос – її захист. Ніщо не може торкнутися її без дозволу нашого Господа, а «все», що дозволено Ним, «сприяє на добро тим, які люблять Бога».

У нашого Небесного Батька є тисячі способів, не відомих нам, але здатних забезпечити нас усім необхідним. Ті, для кого принцип служіння Богові посідає головне місце в житті, виявлять, що труднощі зникають, і перед ними відкривається прямиий шлях.

Подібно до маленької дитини, довіртеся керівництву Того, Хто «ноги святих Своїх стереже» (1 Сам. 2:9). Якщо ми віддамо Йому свої шляхи, Він направить і наші ноги».

АВТОМОБІЛЬНІ ДВІРНИКИ

Якось у полудень я вела машину однією з головних вулиць міста, дотримуючись заходів безпеки, – тих, що зазвичай потрібні при водінні по сирій та слизькій дорозі. Раптом мій син Метью, що розкинувся на передньому сидінні, подав голос: «Мамо, я тут ось що подумав...» Звичайно, ця фраза означає, що він напружено думав з приводу чогось і тепер готовий поділитися зі мною відкриттям, котре зробив його семирічний розум. Мені не терпілося дізнатися, яке ж саме. «Про що ти подумав?» – запитала я. «Дош, – почав Метью, – наче гріх, а щітки на склі – наче Бог, Котрий змиває наші гріхи». Я замерла на мить від цих слів, і все, що змогла сказати у відповідь, було: «Чудово ти придумав, Метью!», і, дивуючись, як це маленький хлопчик отримав таке одкровення, поцікавилася: «Як ти додумався до цього?» На це Метью відразу відповів: «Дош усе йде і йде, а щітки все витирають воду та витирають. І ми – усі грішимо і грішимо, а Бог нас знов і знов прощає».

Тепер я завжди, коли запускаю двірники на машині, згадую про Боже прощення.

Дерево

Сьогодні в різних країнах світу ми можемо спостерігати гостру боротьбу за оздоровлення нації та збільшення тривалості життя людини. Однак цією проблемою цікавилися ще з давніх часів. Усі хочуть знати, чи існує якийсь еліксир молодості, здатний подарувати людині сили й енергію прожити довго і щасливо?

Щодо цього є багато досліджень і теорій. У нашій праці, присвяченій темі довголіття, ми з вами звернемося до єдиного, безумовно, надійного й перевіреного джерела – книги Біблії, яка пропонує сучасному людству свій секрет довголіття. Слово Боже згадує про одне незвичайне дерево, плоди котрого мають здатність не просто продовжувати життя людини, а й робити його радісним і насиченим – про дерево життя. Що собою являє це дерево, яка його цінність для нас сьогодні та чи можливий доступ до нього?

ХАРАКТЕРИСТИКИ ДЕРЕВА ЖИТТЯ

Першу згадку про дерево життя в Біблії ми знаходимо в книзі Буття: «І зростив Господь Бог із землі кожне дерево, принаadne на вигляд і на їжу смачне, і дерево життя посеред раю, і дерево Пізнання добра і зла» (Бут. 2:9).

Це дерево було красивішим за всі дерева, що росли в Едемському саду. Воно мало золотисто-срібні плоди, головна цінність яких полягала не стільки в їхній красі, скільки у властивостях: вони давали силу довголіття.

Навіть до гріхопадіння людина не мала безсмертя. Єдиний, Хто посправжньому мав безсмертя, – це Бог. Людина ж ніколи сама по собі не була безсмертною і ніколи не буде, тому що її безсмертя умовне, тобто постійно залежить від чогось або, якщо сказати конкретніше, від Когось.

Для того щоб наші прабатьки Адам і Єва могли жити вічно, вони мали періодично з'їдати плоди з дерева життя. Якщо б вони цього не робили, то поступово втратили б силу і зрештою їхнє життя й зовсім могло згаснути.

Плоди цього дерева мали надприродні властивості: вони давали першим людям колосальну енергію і були протиотрутою від смерті. Навіть після того, як Адам і Єва згрішили, вони прожили ще близько дев'ятисот років. Причиною цього було, по-перше, те, що Бог їх створив із таким запасом сил і енергії, які у багато разів перевищують запаси сучасної людини, і, по-друге, можливо, до того, як Адам і Єва згрішили, вони їли плоди з дерева життя, котрі й продовжили їхнє життя ще на стільки років.

Після того, як люди згрішили, Бог закрив для них доступ до дерева життя, щоб вони, будучи грішними, не продовжували свого буття, споживаючи плоди з цього дерева, і щоб таким чином гріх не був би увіковичений. Бог же забрав це дерево на небо. Але в останньому розділі книги Об'явлення ми знову зустрічаємося з цим деревом: «Серед його вулиць – із одного, і з другого боку ріки – дерево життя, що приносить дванадцять плодів, щомісяця приносить свій плід. А листя дерева – для оздоровлення народів» (Об'яв. 22:2).

Через видіння, дане апостолу Іванові, Бог відсунув для людства завісу вічності й показав, що чекає на віруючих наприкінці історії нашої Землі. Для Своїх вірних дітей Бог приготував подарунок. На новій Землі знову стоятиме дерево життя, і ми матимемо можливість споживати його плоди й таким чином жити вічно.

Уперше людство зустрілося з деревом життя на початку людської історії, і в кінці історії гріха ми зустрінемося з ним знову. Але як же бути тим, хто живе сьогодні, в середині історії? Чи є для нас сьогодні щось на зразок дерева життя, яке мало би надприродні властивості, давало сучасній людині заряд енергії, продовжувало роки її життя і, зрештою,

дозволило би людині жити вічно?

Є! Після того, як гріх увійшов у наш світ, небесний Садівник переніс дерево життя в небесний рай, але його віти, образно кажучи, звисають до землі й сьогодні.

СЕКРЕТИ ДОВГОЖИТЕЛІВ

Ден Б'ютнер здійснив подорож у три регіони світу, де люди живуть довше за всіх. Його метою було розкрити секрети довголіття. Він опублікував результати свого дослідження в журналі «National Geographic». Ден виявив три таких місця: Окінава, Сардинія та м. Лома Лінда в Каліфорнії серед християн-адвентистів сьомого дня. Вони живуть у середньому на десять років довше, ніж решта американців.

Зауважили, що довгожителі в основному дотримуються рослинної дієти. Вони або взагалі не вживають м'яса, або в дуже обмеженій кількості. Також їдять багато бобових. Крім того, вони багато часу присвячують сім'ї та суспільству.

Розглянемо секрети довголіття в кожному зазначеному вищі об'єкті.

ОКІНАВА. У людей, що живуть в Окінаві, найбільша тривалість працездатного життя, тобто серед тих, хто живе довго, це найбільш здорове населення на Землі. У жителів острова Окінава немає такого поняття, як вихід на пенсію. Вони не розділяють життя на час для праці та для відпочинку. В їхній мові є слово «ікі-гая», що, по суті, означає: причина, з якої людина захоплюється рано-вранці, – це або заохлоплення, якесь хобі, або любов до викладання. І саме це жагуче захоплення допомагає їм досягти столітнього віку та зберегти енергію і життєстійкість. В Окінаві на кожні 100 тисяч жителів припадає приблизно 54 людини, що дожили до ста років.

Також у кожного жителя Окінави обов'язково є своя невелика група довірених людей – щось на кшталт системи взаємної підтримки. Дослідження в цій галузі показали: якщо в людини є хоча б два друга, до яких вони можуть звернутися незалежно від того, яким би поганим не був минулий день, тоді ця людина проживе довше, ніж той, хто крокує по життю самотньо.

САРДИНІЯ. На острові Сардинія живуть чоловіки найбільш похилого віку. Але не на всій території острова. На Сардинії є невеликий гірський район, в якому живуть люди за принципом «бронзового» віку. Вони охоче ізолювано поселяються від зовнішнього світу, дуже зосереджені на сім'ї. Відомо, що люди, які вкладають час і сили в сім'ю, рідше страждають від депресій, мають велику стійкість проти стресу, здорове серце, сумлінно піклуються про людей похилого віку. Наші бабусі й дідуся живуть, як правило, не з нами. Та в гірській зоні на о. Сардинія люди живуть усією сім'єю.

■ Антон Перепелиця

ЖИТТЯ

ЛОМА ЛІНДА. Ті, хто дотримується здорового способу життя, як це роблять адвентисти сьомого дня, живуть у середньому на 10 років довше. Вони не курять, не вживають м'яса нечистих тварин, ведуть активний спосіб життя й мають сильну віру. Один день на тиждень, незалежно від того, наскільки вони зайняті, адвентисти, залишаючи всі турботи, присвячують Богові та сім'ї. (ABC news, програма «Доброго ранку, Америко!», 25 жовтня, 2005 р.).

«Постійно займатися фізичними вправами, харчуватися здоровою їжею, любити Бога й людей, позитивно дивитися на життя», – рекомендувала на той момент 101-літня Марч Джужтан, член церкви адвентистів сьомого дня. Вона поновила свої водійські права в 2004-му році, а народилася в 1904-му! У Марч є ще один комплект коліс – велотренажер. Щодня вона долає на ньому вісім миль, а потім виконує багато вправ з підняттям гіри. Зазвичай в її комплекс вправ входить швидка ходьба в околицях міста Лома Лінда, штат Каліфорнія. Марч у віці 101 року ще працювала волонтером у лікарні при її церкві. Більше того, незважаючи на її поважний вік, одна з громадських організацій Південної Каліфорнії присудила їй звання «благодійник року».

В усьому світі існує близько шістнадцяти мільйонів християн адвентистів сьомого дня. Відчуття мети, заснованої на вірі, наповнює їх ентузіазмом і слугує рушійною силою, яка дає енергію і довголіття. (Коротке зведення новин з передачі Андерсена Купера «360 градусів» на телеканалі CNN).

Мимоволі пригадуються слова з 92-го псалма: «Зацвіте справедливий, як пальма, і виженеться, немов кедр на Ливані, – посаджений в домі Господнім цвітуть на подвір'ях нашого Бога, іще в сивині вони будуть цвісти, будуть сіті та свіжі, щоб розповідати, що щирий Господь, моя скеля, і в Ньому неправди нема! (Псал. 92: 13-16).

Таким чином, віра та християнський спосіб життя – це і є те сучасне «дерево життя», котре продовжує наші роки. Однак, якщо бути до кінця чесним, слід сказати, що таке «дерево життя» хоч і продовжує роки нашого існування, та все ж не дає можливості жити безкі-нечно: рано чи пізно помирають навіть довгожителі. То невже у своїх пошуках сучасного дерева життя ми зайшли в глухий кут? Ні!

Віра в Христа як у свого особистого Спасителя і Бога дає можливість жити вічно. Ось що сказав про Себе Ісус Христос: «Я – хліб живий, що зійшов з неба, якщо хто буде їсти цей хліб, житиме вічно» (Івана 6:51). І навіть якщо сьогодні ми не маємо можливості долати смерть, Христос заявляє, що кожного віруючого в Нього Він воскресить для вічного життя.

Микола ГОГОЛЬ — мислитель і духовний пастир

Функціонування релігії на всіх етапах людської історії неодмінно породжує питання про вплив цього духовного явища на внутрішній світ людини та на духовну культуру людства загалом. Релігійний світогляд Миколи Гоголя має велике значення для розуміння його життя і творчості. Релігія «именно дана нам на то, чтобы сделать из нас святых и небесных людей», – зазначав письменник у «Вибраних місцях із листування з друзями».

■ Наталя Сквіра

Кандидат філологічних наук, науковий співробітник Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАНУ, лауреат літературно-мистецької премії імені М. В. Гоголя

Микола Васильович Гоголь – великий українсько-російський письменник і глибоко віруючий християнин, центральною тезою життєтворчості якого можна вважати думку, висловлену ним у духовно-моральному творі «Правило життя у світі»: «Начало, корень и утверждение всему есть любовь к Богу. Но у нас это начало в конце, и мы все, что ни есть в мире, любим больше, нежели Бога». Це твердження якнайкраще демонструє бачення Гоголем не тільки головної вади суспільства, а й висвітлює ступінь осмислення письменником зображуваної дійсності.

Якщо більшість сучасників сприймали Гоголя як фантаста, а його творчість – тільки в руслі сатиричної традиції, то сучасному читачеві відкриваються все нові простори «духовного коду» письменника. У «Вибраних місцях із листування з друзями», як відомо, ні критика, ні навіть духовенство не віднайшли нічого, крім безмірної гордині письменника, його величання себе пророком, що врешті-решт призвело до висновків не лише про занепад творчого таланту Гоголя, а навіть про його божевілья.

Про благословенне поклонання Гоголя говорять подробиці народження письменника, які, у свою чергу, сам письменник пов'язує з Божим чудом. Саме установку «богообраності», поклонання Божого проноситься автор через усе своє життя. Відомо, що з ранніх літ Миколу Гоголя цікавили найпотемніші сторони людського буття. Пізніше у своєму листі до матері письменник згадував: «Я просил Вас рассказать мне о Страшном суде, и Вы мне, ребенку, так хорошо, так понятно, так трогательно рассказали о тех благах, которые ожидают людей за добродетельную жизнь, и так разительно, так страшно описали вечные муки грешных, что это потрясло и разбудило во мне чувствительность. Это заронило и произвело впоследствии во мне самые высокие мысли».

Атмосфера церковності, релігійне виховання оточували Гоголя і в Ніжині, де навчався письменник, – вихованці студіювали Закон Божий, відвідували богослужіння та позакласні заняття, на яких вивчали «Чтения из четырех Евангелистов и из книги Деяний Апостольских», щоденно слухали читання священних книг.

З 1836 р. Гоголь цілеспрямовано вивчає Святе Письмо. Християнські життєві ідеали, уявлення про поклонання людини, її обов'язки, вади та позитиви автор втілює у своїх творах. Як зазначає святий Серафим: «...у кожному його листі, оповіданні, повістуванні майже на кожній сторінці зустрічаються духовні думки, прославлення Бога, захоплення безкінечним Його милосердям, помисли про вічність, майбутнє життя, піклування про виконання людьми їх обов'язків, безпощадне викриття і палка любов до людей».

Листи Миколи Гоголя 40-х років сповнені своєрідних біблійних повчань, настанов. «Если кто-нибудь чего-нибудь у нас требует или просит во имя Бога, и если его просьба не противоречит ни в чем Богу, и если он умоляет всею душою исполнить его просьбу, тогда слова его нужно принять за слова Самого Бога».

На стиліною книгою для Гоголя в цей період залишається Євангеліє. Сестра письменника згадувала: «По его действиям, как я замечала, видно, что он обратился более всего к Евангелию, и мне советовал, чтобы постоянно на столе лежало Евангелие. Он всегда при себе держал Евангелие». Найкращим аргументом ставлення Миколи Гоголя до цієї книги є його власні слова: «Выше того не выдумать, что уже есть в Евангелии. Сколько раз уже отшатывалось от него человечество и сколько раз обращалось».

Відомим духовним твором письменника є «Вибрані місця з листування з друзями», що містить такі статті, як «Християнин іде вперед», «Несколько слов о нашей Церкви и духовенстве», «Светлое воскресение» та ін.

У вирішенні «вічної» проблеми – переродження суспільства – чималу частку відповідальності покладає на себе сам письменник. У «Вибраних місцях» Гоголь зазначає, що «строго взыщется с него, если от сочинений его не распространится какая-нибудь польза душе и не останется от него ничего в поученье людям». За Гоголем, література, як і духовні твори, має вдосконалювати людські душі, адже слово – це Божий дар: «Обращаться с словом нужно честно. Оно есть высший подарок бога человеку... Опасно шутить писателю со словом. Слово гнило да не исходит из уст ваших!»

Особливо Гоголь акцентує на необхідності внутрішнього християнського виховання і перевиховання кожного. Боже Слово використовує у своїх творах письменник, бо прагне духовного очищення, самовдосконалення, а ще хоче змінити ближнього, прагне «воскресити» кожного, хто прочитає і зрозуміє його тексти. У листі до Жуковського від 1848 р. письменник відзначав: «Как не возмутительны совершающиеся вокруг нас события, как ни способны они отнять мир и тишину, необходимые для дела, но, тем не менее, нужно быть верну главному поприщу; а о прочем позаботится Бог».

Однією з важливих якостей християнина є любов до ближнього. Призначення кожної людини, на думку Гоголя, полягає у виконанні своїх обов'язків, у любові до Бога, до людей: «Смотрите на то – любите ли вы других, а не на то – любят ли вас другие. Кто требует платежа за любовь свою, тот подл и далеко не христианин».

Багато дискусій викликає спалення Гоголем продовження поеми «Мертві душі». Відомо, що поема, за задумом автора, мала складатися з трьох частин. Показово є трансформація світоглядної системи Гоголя пізніх років і його усвідомлення та трактування самого жесту спалення другої частини поеми: «Затем сожжен второй том "Мертвых душ", что так было нужно. "Не оживет, еще не умрет", – говорит апостол. Нужно прежде умереть, для того, чтобы воскреснуть». Слід відзначити саме біблійне наслідування і трактування цієї сентенції, яка стає центральною в так званому визначенні Гоголем істинно-художнього витвору. У Святому Письмі

читаємо: «Но скажет кто-нибудь: как воскреснут мертвые? и в каком теле придут? Безрассудный! То, что ты сеешь, не оживет, если не умрет. И когда ты сеешь, то сеешь не тело будущее, а голое зерно, какое случится, пшеничное или другое какое; но Бог дает ему тело, как хочет...» (1 Кор. 15:35, 36). У своїй Біблії Гоголь після цих рядків на полях написав: «Мертвые, воскреснув, получают им присущий образ». Для надання потрібного образу героям, що може відбутися лише за рахунок втручання Божої сили, авторові все ж таки необхідно виписати шляхи до переродження «мертвих душ». Таке завдання виявилось йому не під силу: «...бывает время, что даже вовсе не следует говорить о высоком и прекрасном, не показавши тут же ясно, как день, путей и дорог к нему для всякого. Последнее обстоятельство было мало и слабо развито во втором томе "Мертвых душ", а оно должно было быть едва ли не главное; а потому он и сожжен».

Звернення до релігії кожного окремого письменника, як і кожної окремої людини, є досить індивідуальним і неповторним шляхом. У Гоголя він наповнюється ще й ознаками мученицької трагедії, яка полягає у відвертому бажанні поєднання непокінченого – літератури та релігії. У листі до В. Жуковського від 26 червня 1842 р. автор констатував: «Чище горного снега и светлей небес должна быть душа моя, и тогда только я приду в силы начать подвиги и великое поприще, тогда только разрешится загадка моего существования». Переродженням своєї душі та й усього народу переживався Гоголь. На його думку, лише за допомогою вічних євангельських істин можна змінити світ. Свій власний досвід, усі душевні порухи він проєкціював на творчість.

Гоголь – провісник «науки життя». Унікальне поклонання письменника в тому, що він розкрив природу російської людини, котра перебуває на даний час у блуканні, як і герої «Мертвих душ», хоч вона і краще чує голос Бога, і просякнута вірою та святістю. Саме слово Євангельське, яким насичені твори письменника, і до цього часу змушує дослідників переосмислювати творче надбання Гоголя вже з християнського погляду, оскільки його творчість 40-х років репрезентує проблему духовного наповнення літератури. Цінність духовного досвіду Гоголя в тому, що письменник усім характером своєї пізньої творчості та внутрішнім переконанням віднайшов шлях до вирішення такої колізії, як співіснування художньої творчості і духовного слова, об'єднавши їх.

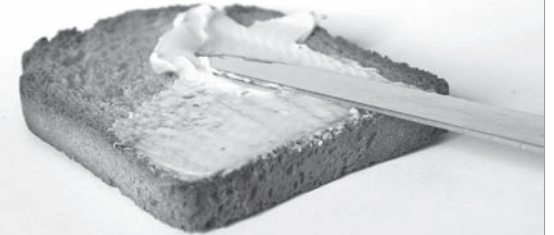
Святе Письмо, за Гоголем, допоможе переродитися всьому людству. Письменник своїми безсмертними творами, прикладом життя знову і знову закликає нас до духовного воскресіння: «Будьте не мертвые, а живые души. Нет другой двери, кроме указанной Иисусом Христом!» (порівняймо: «Истинно, истинно говорю вам: кто не дверь входит во двор овчий, но перелазит инде, тот вор и разбойник... Истинно, истинно говорю вам, что Я – дверь овцам» (Иоан. 10:1)).

Хлібець з маслом

Чоловік з дружиною прожили разом тридцять років. У день ювілею спільного життя дружина, як зазвичай, спекла невеличкий хлібець – вона пекла його кожного ранку. За сніданком вона розрізала хліб уздовж, намастила обидві половинки маслом і, як зазвичай, збиралася передати чоловікові верхню частину. Але раптом її рука зупинилася...

Вона подумала: «У день нашого тридцятиріччя я хочу сама з'їсти верхню частину хлібця. Я мріяла про це тридцять років і заслужила верхню половинку: була зразковою дружиною, зростила чудових синів, утримувала дім у повному порядку». І вона передала чоловіку нижню частину хлібця. Такого вона ніколи не дозволяла собі за всі тридцять років спільного життя.

А чоловік узяв хліб із усмішкою: «Який безцінний подарунок ти зробила мені сьогодні! Я з дитинства люблю нижню, піджаристу частину хлібця, але завжди вважав, що вона по праву належить тобі».

Відлуння людського життя

Батько з сином пішли якимось у гори. Син, ударившись ногою об камінь, мимоволі крикнув:

– А-а-а-а-а-а!

І з подивом почув:

– А-а-а-а-а-а-а!

Хлопчик запитав:

– Хто ти?

А йому у відповідь:

– Хто ти?

Розізлившись, хлопчик крикнув:

– Боягуз!

А йому у відповідь:

– Боягуз!

Хлопчик запитав у батька:

– Що відбувається?

Тато усміхнувся і говорить:

– Слухай мене уважно, – і кричить до гори: – Я тебе поважаю!

Йому у відповідь:

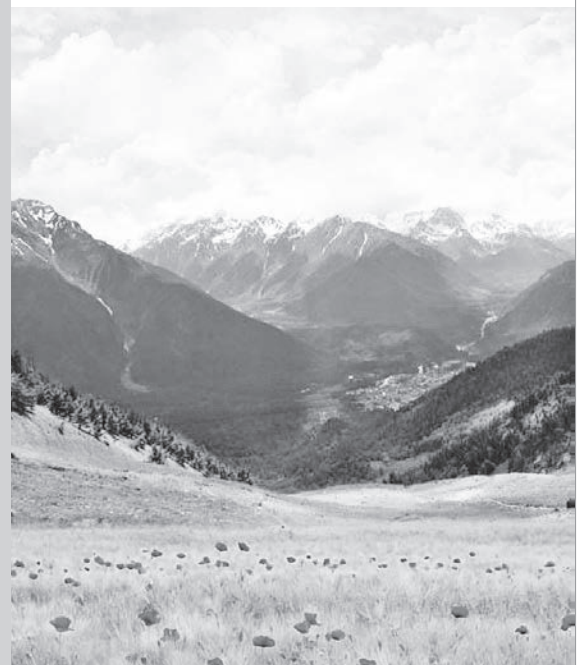
– Я тебе поважаю!

– Будь щасливий!

– Будь щасливий!

Хлопчик був здивований, і батько пояснив йому:

– Це явище називають «луна», але, по правді кажучи, це називається «життя»...

Мирон ВОБК

ОДИН!

Макс Лука-до у своїй книзі «Не дивно, що вони називають Його Спасителем» розповідає про Джудіт Бакнел, 106 жертву суїциду в Маямі, штат Флорида, що загинула в 1980 році. Ми би знали про неї зовсім небагато, якби не залишився її щоденник, який розкриває жакливу самотність, пережиту цією 38-річною жінкою.

Джудіт не була наркоманкою, не жила за рахунок допомоги і не була ізгом суспільства. Вона була респектабельною жінкою, що носила одяг, виготовлений за власним замовленням. Джудіт жила у квартирі з видом на затоку. Але самотність примусила її написати: «Я бачу людей, що тримаються разом, і так їм заздрю, що хочу кричати. А як же я? Як же я?... Хто полюбить Джудіт Бакнел?» На початку щоденника поміщені такі слова: «Я почуваю себе такою старою. Нелюбимою. Небажаною. Покинутою. Змученою. Я хочу плакати і заснути навіки. Я самотня, і так бажаю розділити з ким-небудь своє життя».

Зойки самотності переповнюють світ. Ми чуємо голоси неодружених, розлучених, удів і вдівців. До стогонів і криків самотності додаються голоси з переповнених в'язниць. Самотність знайома і багатим, і бідним. Якщо ми почнемо перераховувати основні проблеми нашого жорстокого світу, самотність займе одне з перших місць.

Бог не створив нас самотніми людьми (див. Бут. 2:18). Автор книги Еклезіаст зауважує: «Краще двом, як одному, бо мають хорошу заплату за труд свій, і якби вони впали, підійме одне свого друга! Та горе одному, як він упаде, й нема другого, щоб підвести його» (Екл. 4:9, 10).

Яка ж відповідь? Ми можемо спробувати зблизитися з іншими і придбати нових друзів. Однак, що значно важливіше, ми маємо дозволити Ісусові стати нашим вірним Другом, подібно до того, як Бог Отець був найкращим Другом для Христа у всіх Його стражданнях. Найсильніше почуття самотності Ісус пережив на хресті, коли з Його уст вивалилися слова: «Елої, Елої, лама савахтані? Що означає в перекладі: "Боже мій, Боже мій! Чому Ти Мене покинув?"» (Марка 15:33,34). Проте раніше Він сказав Своїм учням: «Та Я не Сам, бо зі Мною Отець» (Івана 16:32).

Славте Бога за те, що вам не доводиться бути самотніми в цьому світі, навіть якщо ви неодружені або у вас немає і не було сім'ї. Ісус завжди буде вашим старшим Братом і вірним Другом.

«Не жадай дому ближнього свого, не жадай жони ближнього свого, ані раба його, ані невольниці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що ближнього твого!» (Вих. 20:17).

Ми підійшли до розгляду останньої, Десятої Заповіді Закону Божого. Кожна Заповідь особлива й важлива для людини. Розмірковуючи над попередніми дев'ятьма, ми навчалися, як правильно поводитися в повсякденному житті, а також звернули увагу на причини та наслідки порушення волі Божої. Якщо попередні Заповіді стосувалися наших слів і дій, то Десята Заповідь закликає нас «впорядкувати» душу та думки, які, як відомо, є джерелом будь-якої дії.

СТАН ДУШІ

Перш ніж виконати якусь роботу, люди зазвичай думають про неї. Звідси випливає, що більшість дій – це плід наших думок. Варто пам'ятати, що якість нашого життя залежить не тільки від того, що кажемо й робимо, а й від того, про що ми постійно думаємо. Тому найкращий спосіб уберегти людину від гріха – це уберегти її від бажання роздумувати про гріховне. Остання, Десята Заповідь, є стримуючою силою, котра береже нас від порушення перших дев'яти. Господь бажає, щоб ми мислили правильно. Він також пропонує наші недобрі думки привести в гармонію зі Своїми думками. Апостол Павло вказує, на що мають бути направлені наші думки: «Наостанку, брати: те, що істинне, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що гідне хвали, – коли яка чеснота або коли яка похвала, – про це роздумуйте» (Филп. 4:8).

Роздумуючи над Десятою Заповіддю, ми можемо помітити, що Божі постанови підносяться над усіма законами, котрі створили люди. Людські закони контролюють вчинки людей, іноді слова. Бог же дав Закон, котрий закликає привести до ладу наші думки й розум. Ця Заповідь – висловлення важливої істини Святого Письма: «Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце» (1 Сам. 16:7). Іншими словами, Бог звертає увагу на внутрішній світ людини, й у цьому суть християнства.

Коли Ісуса Христа запитали, яка найбільша заповідь, Він відповів: «Любитимеш Господа Бога свого всім своїм серцем, і всією своєю душею, і всією своєю думкою! Це – перша і найбільша заповідь. Друга – подібна до неї: Любитимеш свого ближнього, як самого себе! На цих двох заповідях тримається увесь Закон і Пророки» (Матв. 22:37-40). Основою для виконання Закону є любов. А любов – це почуття, наші думки, стан душі. Любов до Бога й ближнього тісно пов'язана із внутрішнім світом, який може бачити лише Бог.

ЧИ МОЖНА ОБМАНУТИ БОГА?

Багато християн піклуються про те, щоб зовнішньо виглядати красиво. Це правильно. Хоч зовнішня сторона далеко не завжди є визна-

чальним чинником духовного стану людини. Якщо Божий Закон стосується лише зовнішньої поведінки, то це може обернутися трагедією для людини. Людина може робити правильні вчинки, але керуватися неправильними мотивами, оскільки у своєму серці виношує злі бажання й цілі, котрих ніхто не знає, але які, зрештою, проявлять себе. Живучи на Землі, Христос викривав таких людей, називаючи їх лицемірами, котрі очищають чашу ззовні, а всередині залишають її брудною. Він порівнював їх з побіленими гробами, «які зовні видаються гарними, а всередині повні мертвих кісток і всякої нечистоти» (Матв. 23: 25-28).

Десята Заповідь також навчає нас не бути заздрісними й жадібними. Читаючи Святе Письмо, ми не зустрінемо в ньому терміна «егоїзм», замість нього використовується слово «заздрість». Егоїстична природа людини призводить до гріховних думок: ми повинні мати більше, ніж інші, краще, ніж інші, намагатися оволодіти тим, що належить іншим. Такий дух не відповідає характерові Бога. Апостол Павло у своїх посланнях заявляє, що заздрість є різновидом ідолопоклонства (Див. Ефес. 5:5; Колос. 3:5). Бог бажає, щоб наші думки були спрямовані на набуття Божественного характеру, основа котрого – жертвна любов. Любов же спонукає нас більше віддавати, ніж брати в іншої людини чи заздрити їй. Ця Заповідь оберігає нас від прояву духа жадібності й заздрості.

У Святому Письмі записано випадок, що стався з молодим чоловіком, котрий прийшов до Христа із запитанням: «Як здобути вічне життя?». Ісус порекомендував йому дотримуватися Заповідей Божих. Хлопець з радістю відповів, що знає їх і дотримується з дитинства. Але Ісус показав, що практичне життя цієї людини свідчить про формальне виконання Заповідей. Христос запропонував юнакові: «Якщо хочеш бути досконалим, піди та продай своє майно, роздай бідним, і матимеш скарб на небесах; а тоді приходь і йди за Мною» (Матв. 19:16-22).

МИ НЕСЕМО ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ НАВІТЬ ЗА ДУМКИ

Це може нас лякати. Якщо людина стає винною, навіть не зробив-

ши жодних дій, а лише подумавши про щось недобре, хто тоді може залишитися без вини? Тут ми бачимо правдивість слів апостола Павла: «Адже всі згрішили й позбавлені Божої слави» (Римл 3:23). Але ми також маємо обітницю: «Бо й Христос один раз за гріхи постраждав, праведник за неправедників, аби привести вас до Бога» (1 Петра 3:18).

Як же покинути гріховні бажання й контролювати свої думки? Християнин має упевненість, що Господь може дати йому перемогу над будь-яким гріхом. Але багато чого залежить і від нас: у якому середовищі ми знаходимося, на що звертаємо увагу, чи зможемо позбутися поганих думок, якщо, наприклад, читаємо непристойну літературу чи дивимося розпутні фільми?

Будемо пам'ятати принцип: «...дивимося всі на славу Господню, і змінюємося в той же образ...» (2 Кор. 3:18).

ЯК ПОЗБУТИСЯ ЗАЗДРОСТІ?

Потрібно бути задоволеним тим, що маємо. Апостол Павло дає таку настанову: «Адже благочестя з задоволенням – велике надбання. Бо ми нічого не принесли у світ і нічого не можемо винести. Маючи їжу та одяг, – цим будемо задоволеними» (1 Тим. 6:6-8).

Яскравим прикладом того, які наслідки можуть мати егоїстичні бажання, є історія падіння Люцифера. Прекрасний ангел, херувим слави, він «сказав був у серці своєму: «Зійду я на небо, повище зір Божих поставлю престола свого, і сяду я на горі збору богів, на кінцях північних, підіймуся понад гори хмар, уподібнюсь Всевишньому!» (Ісаї 14:13, 14). І став він сатаною, дияволом, спокусником людей. Він порушив Десяту Заповідь, коли хотів зайняти місце Сина Божого.

Десята Заповідь нищить корінь усіх гріхів, забороняючи себелюбні бажання, котрі є джерелом беззаконних вчинків. Той, хто в послусі Закону Божому побоюється навіть у серці своєму виявити гріховне бажання до того, що належить іншим, не зробить ніякого безчесного вчинку.

Артур Максвелл

Ви можете відчинити небесні вікна

Ви можете відчинити небесні вікна... Це одна з найдивовижніших обітниць Біблії.

Ці небесні вікна, звичайно, не зроблені з прозорого скла або пластика. Фраза має образне значення і має на меті доступно пояснити читачеві бажання Господа зробити щось значуще для тих, хто Його любить.

Цю обітницю ви знайдете в Малахії 3:10: «Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, – промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір?»

У давні часи існував звичай: багаті люди у святкові дні, під час весілля чи іншої учти, відчиняли вікна на верхніх поверхах своїх домівок та кидали вниз перехожим срібні й золоті монети. Можливо, це спонукало пророка навести таке порівняння. Бог також відчинить свої вікна, але лише з тією відмінністю, що Його благословення будуть настільки щедрими й численними, що люди можуть опинитися в деякій розгубленості. Їхні кишені будуть для цього надто малі.

«Вилити благословення» – це незвичний вислів, котрий якнайкраще підкреслює безмежну щедрість Богу. Він готовий віддати все, що в Нього є, готовий вичерпати всю величезну небесну скарбницю, якщо в цьому матимуть потребу Його вірні діти.

Наступний текст пропонує додаткові благословення:

«І ради вас насварю Я все те, що жере, воно не понищить вам земного плоду, і не заб'є винограду вам на полі, говорить Господь Саваот» (Мал. 3:11).

Малахія звертався переважно до селян, які прекрасно розуміли його мову. Усе їхнє життя залежало від збереження врожаю. Безсумнівно, вони шукали надійні засоби боротьби з різними сільськогосподарськими шкідниками та молилися про це. З надією шукали вони і засобу опилення своїх виноградників, котрий гарантував би їм врожай. Тепер у них більше не було причин для непокоєння. Бог, Який створив природу, візьме всі клопоти на Себе. Найдивовижнішим невидимим, але надійним способом Він захистить врожай селян.

У результаті такого Божественного втручання вся країна збагатиться і стане ще прекраснішою. Благословення народу буде зростати, й Ізраїлю будуть заздрити всі народи світу. «І будуть всі люди вважати вас блаженними, бо будете ви любим Краєм, говорить Господь Саваот» (Мал. 3:12).

Ці благословення, як і всі обітниця Божі, були доступні для всіх, але не кожний отримав їх. Ті, хто ненавидів Бога або ж проявляв легковажність чи байдужість до Його вимог, не були обдарованими.

Одним із великих гріхів Ізраїлю в часи Малахії була відмова віддавати десятину, котру, за словами Бога, слід витрачати на підтримання релігійної діяльності в країні. Люди витрачали гроші, які належали Богові, для себе, і через це служителі храму голодували. Цим пояснюється переконливий заклик пророка: «Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі».

Для тих, хто почув цей заклик і вчинив, як того хотів Бог, будуть відчинені отвори небесні. Для інших вони залишаться зачиненими.

Для слухняних призначені численні благословення. Для непокірних – нічого. Вони будуть «прокляттям проклятих» (Мал. 3:9). Чи означає це, що Богу прихильність можна купити, віддаючи десять процентів свого прибутку на благодійні потреби? Аж ніяк. Благословення Божі не продаються.

Тоді чому ж Він установив десятину від усіх прибутків?

Таку вимогу не можна пояснити Його потребою в грошах, бо «Моє срібло й Моє золото» (Огія 2:8), «та худоба із тисячі гір» (Псал. 50:10). Бог багатий, і Його багатство понад усі людські уявлення. Наші мізерні дари не можуть додати нічого суттєвого до безмежних ресурсів, котрі має Бог.

Та, імовірно, Він хоче від нас частину «прибутку» як нагадування нам, що все, чим ми володіємо, належить Йому, а ми – лише управителі Його власності.

Звичай сплати десятини своїм корінням сягає давньої історії, коли ще не було ізраїльського народу. У Біблії розповідається про те, що Аврам віддав частину священнику Бога Всевишнього (Бут. 14:20), і Яків обіцяв зробити те саме (Бут. 28:22). Пізніше цей принцип було внесено в закони Мойсея для підтримки священників та левитів (Лев. 27:30; П.Зак. 14:22). Після цього протягом століть десятина вважалася «святиною Господньою».

Лише один раз Ісус послався на цей звичай, що представляє для нас особливу цікавість. У дні Христа релігійні вожді Ізраїлю скрупульозно платили десятину; вони дотримувалися букви закону, а не любові. Чинячи так, вони сподівалися отримати великі заслуги та здобути собі хорошу репутацію, водночас нехтуючи тим, що було набагато важливішим перед Богом.

«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, бо даєте десятину з м'яти, кропу й кмини, а занедбали найважливіше в Законі: суд, милосердя і віру; і це належить робити, і того не залишати. Проводирі ви сліпі, що відціджуєте комара, а верблюда ковтаєте» (Матв. 23:23, 24).

Таким чином, стає зрозумілим, що найважливіше перед Богом – це любов. Своєю педантичністю в сплаті десятини навіть з трав, вони саме й «відціджували комара», а от, демонструючи відсутність справжнього правосуддя, милості й віри – істинних плодів любові – вони «ковтали верблюда».

Докір Христа не стосувався встановленої системи десятини як такої – з цим усі погоджуються. Десятинна є найкращим засобом для забезпечення церковних потреб, тут же був лише докір на адресу тих, хто ставав рабом системи.

Жертвувати гроші Богові, залишаючись при цьому несправедливими, немилостивими й невірними, – найгірший спосіб людського лицемірства! Він демонструє повну відсутність знання Бога та Його мети у встановленій системі десятини.

Лише та десятинна, котра віддається з любов'ю, приємна Богові. Якщо її платити формально, як щось, установлене законом, чекати на благословення марно.

Чи повинні християни сьогодні віддавати десятину? Навколо цього запитання завжди виникало багато суперечок. Але Христос проголошує, що цю заповідь не слід «залишати», особливо якщо поєднати її з твердженням Павла про те, що «Господь наказав тим, які проповідують Євангелію, жити з Євангелією» (1 Кор. 9:14). Крім того, слід додати, що існує чимало свідчень про те, що відокремлення десятої частини своїх прибутків є розсудливою й бажаною справою.

Я знаю тисячі людей, котрі виконують цю вказівку і відчують себе прекрасно. Здається, їм вдається досягти більшого з рештою дев'ятьма десятинами, ніж тим, хто витрачає сто відсотків на себе.

«У цьому є щедроблагословення», – так сказав Бог через пророка Малахія. Вікна небесні відчинені, і Його щедрі дари виливаються понад будь-яке очікування.

Таке благословення не обов'язково носить матеріальну форму. Бог не обіцяє зробити нас багатими лише тому, що ми сплачуємо десятину. З іншого боку, багато заможних людей висловили своє ставлення до принципу сплати десятини, визнаючи, що їхній достаток безпосередньо залежав від прийняття цього плану.

Г. Д. Хейнц, власник 57 вар'єте, Г. П. Кроуелл, організатор виробництва вівсянки для квакерів, Д. Л. Крафт, що займався виробництвом сиру, А. У. Болдуїн, власник «Болдуїн Локомотив уоркс», Ф. В. Вульворс, відомий промисловець, Вільям Р. Іглі, директор фірми, що випускає знамениту жувальну гумку, Вільям Колгейт, виробник відомої зубної пасти і багато інших – усі вони віддають Богові перше місце у своїй фінансовій діяльності.

Іноді, якщо виникає в тому нагальна потреба, Бог виконує Свою обіцянку «насварити все те, що жере» й подбати про добрий врожай для вірного християнина.

Один місіонер, що працював у Східній Африці, мій близький друг, розповідав таку історію. Під час великого «наступу» сарани, котра охопила в серпні 1931 року майже усю територію Кенії, тодішньої англійської колонії, усі посіви були знищені, й уряду країни довелося втрутитися, щоб визволити народ від голодної смерті. У той час один африканець-християнин вирішив попросити захисту в Бога. Він акуратно віддавав десятину і знав обітницю Мал. 3:11 напам'ять. Тепер він захотів з'ясувати, чи здійсниться вона стосовно нього.

Хоч його язичницькі друзі кепкували над ним, кажучи, що перед цією напастю його Бог такий же безпорадний, як і їхні боги, він усе ж з вірою продовжував молитися.

Коли хмари сарани напали на країну, вони не залишили за собою жодної зеленої билинки, жодного колоска, жодного листочка не деревах. Але, захоплюючи все нові й нові території, вони не зачепили маленький садочок цього смиренного африканця-християнина. Він продовжував стояти, як і раніше, зелений і прекрасний, наче оазис серед загального запустіння. Люди приходили сюди за десятками миль, аби на власні очі перекоонатися в цьому вражаючому видовищу та висловити своє здивування.

Подібні досвіди відбувалися в різних місцях нашого світу. Іноді про них повідомляла преса, але найчастіше про такі події замовчували. Хоч, безсумнівно, вони відбувалися й відбуваються зараз. Бог завжди виконує Свою обітницю. Яким чином – ніхто не знає. Але те, що є таємницею для нас, не є таємницею для Нього. Він Господь, Творець, і знає, як вирішити будь-яку проблему.

Чому б і вам не випробувати Його? Він запрошує вас до цього. Вирішивши принести свою десятину з любов'ю та вдячністю у Його сховище, ви тим самим зможете відчинити небесні вікна. І у ваше життя хлине потік благословень, благословень настільки великих і численних, про які ви й не сподівалися.

Дитяча щедрість

Одного разу хлопчик років десяти увійшов до кав'ярні та сів за столик. До нього підійшла офіціантка.

– Скільки коштує шоколадне морозиво з горішками? – запитав хлопчик.

– П'ятдесят центів, – відповіла жінка. Хлопчик дістав з кишені копійки та перерахував їх.

– А скільки коштує звичайне морозиво, без нічого? – запитала дитина. Оскільки офіціантку чекали за столиками інші відвідувачі, вона почала висловлювати незадоволення.

– Двадцять п'ять центів, – відповіла вона. Хлопчик знову перерахував копійки.

– Тоді мені звичайне морозиво, – сказав він.

Офіціантка принесла морозиво, кинула на стіл рахунок і пішла. Дитина закінчила їсти, заплатила в касі рахунок та пішла.

Коли офіціантка повернулася прибирати стіл, у неї клубок підступив до горла: поряд з порожньою вазочкою лежали акуратно складені копійки – двадцять п'ять центів, її чайові.

Ніколи не робіть висновків про людину, доки не дізнаєтеся про причини її вчинків.

Два золотих дні

«Отже, не журіться про завтрашній день, бо завтрашній день і сам про себе поклопочеться; вистачає днів власних турбот» (Матв. 6:34).

Наш сьогоднішній текст закінчує частину Нагірної проповіді, в якій йдеться про турботу. Вона починається з 25-го вірша, де Ісус наставляє нас не хвилюватися про життя, їжу і пиття. Він використовує взяті з природи ілюстрації, показуючи, що птахи і лілії не виявляють турботи про майбутнє, а просто живуть, роблячи найкраще протягом поточного дня. Турбота ніколи не допомагає – вона тільки заважає. Вона не змінить ситуацію на краще. Вона пригнічує нас, без потреби виснажуючи нашу енергію і руйнуючи наше щастя.

Марк Твен писав: «Я літня людина і відчув багато переживань з приводу різних подій, однак більшість із них так ніколи і не відбулися».

Роберт Бедет говорить про два золотих дні, щодо яких він ніколи не турбується. Він вважає їх «двома безтурботними днями, вільними від страху і недоброго передчуття. Один із цих днів – учора – з усіма його прикрасами і боєм, з усіма його недоліками і помилками. Він забувається, залишаючи лише прекрасні і ніжні спогади, які ще втримуються подібно до пахощів вчора зрізаних троянд. Я не в змозі нічого зробити зі вчорашнім днем. Він був мій, а тепер він Божий. Другий день, про який я не турбуюся, – це завтра – з усіма його можливостями, мішаними, труднощами, небезпеками і щедрими обіцянками. Чи зійде його сонце в рожевій пишноті, чи ж воно буде за хмарами, воно все одно зійде. Я не знаю, чи буде завтра моїм. Отже, для мене залишається тільки один день тижня – сьогодні. Будь-який чоловік може вести битву сьогодні. Будь-яка жінка може нести тягар тільки один день. Тому я думаю, дію, подорожую тільки один день. Тому я сумлінно і покірно звершую мою справу, виконуючи призначене для мене на цей один день... А Всемогутній турбується про вчорашній і завтрашній дні».

Учора – це анульований чек, завтра – боргова розписка, а сьогодні – готівка, яку нам потрібно мудро використовувати.

Коли ми Господу завдаємо біль

Адмірал Роберт Фітцрой служив у тилу і командував кораблем «Бігль», коли Чарльз Дарвін супроводжував його у відомому плаванні. Подорож надихнула Дарвіна написати книгу «Походження видів». Жодна публікація останніх часів щодо походження життя на нашій планеті не викликала такого переполоху і так сильно не вплинула прямо чи побічно на мислення багатьох учених, як ця праця.

Фітцрой, прочитавши книгу Дарвіна, занепокоївся. Тепер він був метеорологом і працював у метеорологічній службі при Міністерстві торгівлі статистиком. У своєму листі Дарвіну він написав такі слова: «Я вважаю, що весь Ваш час протягом декількох років був настільки поглинутий Вашими власними заняттями, що Ви навряд чи користувалися телескопом для широкого діапазонного і вичерпного бачення... і навряд чи останнім часом Ви читали роботи видатних фахівців, окрім тих їх частин, які Ви могли використовувати у своїй власній роботі. Я принаймні не знаходжу нічого шляхетного в думці про те, щоб бути нащадком навіть найстародавнішої мавпи» (Цит. Ірвін Стоун. Походження, с. 559).

Лист друга вивів Дарвіна з душевної рівноваги, оскільки він ніколи спеціально не обговорював питання про походження людини. Фітцрой просто запитав: «Чому мавпи не набувають інтелектуальних здібностей людини?» Проте тиск дарвінівської тези, безумовно, призвів до того, що людські істоти стали розглядатися як продукти еволюційного процесу.

Коли ми дивимось на безмежність космосу, навіть не озброєні телескопом, велич і краса мільйонів зірок і галактик, які рухаються без будь-якого видимого керування, можуть вселити тільки благоговіння. Неначе величезний, масивний годинник, космічний простір рухається з абсолютною точністю без будь-якого очевидного «підзаводу». Християни не знають, як це відбувається, проте знають, Хто робить це.

Як, по-вашому, чи не жаліє Бог нікчемних людей за їхні порожні вигадки? Він бачить, як створені Ним люди ігнорують та перекидують натовпний запис про Творіння, і це засмучує Його серце.

Теорія про походження життя така ж міллива, як і мода, але Боже Слово стоїть міцно. Він авторитетно заявляє: «Бо шість день творив Господь небо та землю».

Чи вдячні ви як людина, створена за Божим образом, за наш спадок?

Монолог неба

Я небо – бездонная высь голубая
Над речкой, над полем ржаным, над горой.
Случается, небом седьмым я бываю,
Как, впрочем, с овчинку бываю порой.
Я, может быть, самое главное чудо.
Я знаю: меня никакая гроза
Вовеки не сможет обрушить, куда
Меня подпирают людские глаза.
Не рухну я наземь чугуною гирей,
Высокое люди во мне не убьют,
Пока хоть одна будет здравствовать в мире
Душа, где сумено найти я приют.
Я буду у ада выигрывать битвы
В мерцании ночи, в сиянии дня,
Пока благодарная чья-то молитва,
Как небо пречистое, входит в меня,
Пока отражаюсь в святящихся лицах,
Пока, хоть порой задыхаюсь во мгле,
Я, небо, под куполом Божьей десницы
Живу, горизонты даруя земле.

Юрий Каминский

Що мені подобається В КАТОЛИКАХ?

■ Джордж Вандеман

Мені багато чого подобається в католиків. У світі, де панує матеріальний прогрес і соціальні зміни, моральні цінності зазнають ерозії, але, незважаючи на це, Римсько-католицька церква твердо дотримується своїх позицій щодо моралі й правил пристойності. Більшість католиків із великою повагою ставляться до святості людського життя, як і багато протестантів, котрі проявляють свою повагу до цієї істини, що останнім часом, на жаль, почала нехтуватися.

Мені також подобаються католики за численні яскраві приклади християнської любові, абсолютно неогоїстичної, котра не вимагає нічого натомість. Це така любов, котру показав нам Ісус у Своему житті. Пригадаємо матір Терезу з Калькутти (Індія). Чи знайдеться хоча б одне кам'яне серце, котре не зворушилося й не схвилювалося від усвідомлення того, що звершувала ця мила жінка? Не будемо забувати, що існують тисячі монахинь і священників, схожих на матір Терезу, в усіх куточках Землі. Тільки у вічності ми дізнаємося про жертви, принесені цими неоспіваними героями.

Ще я ціную в католиках їхню щирю любов до Ісуса та зростаючу зацікавленість у вивченні Святого Письма. Я сам був свідком цьому, коли мені довелося працювати пліч-о-пліч із кардиналом Кроллом з Філадельфії під почесним представництвом президента Рейгана під час проведення Року Біблії. Другий Ватиканський собор, що проходив у 1962-1965 роках, закликав усіх членів церкви читати Слово Боже. І тепер саме католицькі вчені проводять найцікавіші біблійні дослідження.

Ви, звичайно, розумієте, що я не римський католик. Так, існують розбіжності між моїми поглядами й вченням Католицької церкви. І цього слід було чекати, й усе це зрозуміло. Мабуть, основна розбіжність між нами полягає в питанні щодо папської безгрішності та ролі переказів як основи духовної влади й авторитету в тлумаченні Святого Письма.

Але мені вдалося дещо помітити з часу закінчення Другого Ватиканського собору. Серед багатьох богословів-католиків та достатньо поінформованих простих віруючих намітилася тенденція повернення до Біблії як до основи віри. Звісно, вони визнають ту роль, котру в минулому зіграли перекази. Але, повторюю, багато хто ставить собі за мету подальше зміцнення коренів своєї віри у Святому Письмі. І ми маємо привітати їх з такою схвальною тенденцією. Церковні традиції можуть змінюватися роками, та Слово Боже залишається незмінним. Це – друга причина, унаслідок якої все більше й більше католиків починають визнавати важливість для них Біблії.

Хоч у мене й існують суттєві розбіжності з Римсько-католицькою церквою щодо тлумачення Біблії, дозвольте мені ще раз підкреслити наступне: я ціную ту повагу, котру висловлюють багато католиків стосовно Святого Письма. Більше того, повинен визнати, що деякі протестанти-ліберали неправильно розуміють істину про людську природу Христа і, на

мою думку, багато інших фундаментальних істин віри.

Ми також повинні пам'ятати, що будь-який католицький катехізис навчає послуху Заповіди Божому. Та чи доводилося вам коли-небудь підкреслювати різницю між тлумаченням Римсько-католицькою церквою Десяти Заповідей та Десятьма Заповідями, що ми їх знаходимо в Біблії? (Див. Вихід 20:3-17).

Зауважте, що в їхньому катехізисі Друга Заповідь відсутня. Це саме та Заповідь, котра забороняє використання ікон при поклонінні. Ця Заповідь створила певну проблему в церковному вченні, тому її цілком вилучили з катехізисів. Але тоді виникає запитання: яким же чином церква й досі налічує Десять Заповідей? Вона розділила Десяту Заповідь на дві частини.

Католики вшановують життя святих. Вони вірять, що деякі святі ходили настільки близько з Христом, що й самі стали святими. І тепер, повчають вони, через заслуги цих святих недосконалі християни можуть наблизитися до Бога.

Друга Заповідь забороняє вшановувати святих, бо всі люди, навіть найкращі з нас, недостойні ідеалу Божого. Але існує блага вістка – усі, хто вірує та підкоряється Євангелію, вважаються святими. Це означає, що всі ми за власним бажанням можемо наблизитися до Бога через кров Христа. Дуже багато католиків дійшли висновку, що всі християни досконалі в очах Божих через Ісуса Христа.

Тепер подивимось, що трапилося з Четвертою Заповіддю, котра є третьою в католицькому катехізисі. Ця Заповідь стосується суботи, і вона також була змінена. Для деякого може стати вражаючим одкровенням той факт, що Римсько-католицька церква, не приховуючи, інформує про ту зміну, котру вона зробила, перенісши суботу на неділю. Ось що ми читаємо в «Катехізисі наведеного в католицьку віру» (1977 р., с. 50).

Запитання: Який день субота?

Відповідь: Субота – сьомий день.

Запитання: Чому ми дотримуємо неділю замість суботи?

Відповідь: Ми дотримуємо неділю замість суботи тому, що католицька церква перенесла святість із суботи на неділю.

Цікаво, чи не так?

Але за всім цим стоїть захоплююча історія. В шістнадцятому столітті на Тридентському Соборі Католицька церква відкинула протестантський принцип: «Біблія і тільки Біблія». І для

цього був наведений такий аргумент: уже давно церква продемонструвала свій авторитет, який дозволяв їй тлумачити Святе Письмо, оскільки під впливом переказів вона перенесла святість суботи на неділю.

Наші друзі-протестанти можуть висловити не менший подив щодо цієї відвертості, ніж наші друзі-католики. Річ у тім, що римські католики дуже пишаться, що вони належать до такої церкви, авторитет якої дозволив їм тлумачити Святе Письмо по-своєму. Хоч я не можу прийняти перекази, які не впливають на мою віру, повинен усе ж таки визнати, що католики, принаймні логічні й послідовні у своєму прагненні святкувати неділю на підставі переказів.

Але наші друзі-протестанти мають поставити собі запитання: чому вони повинні вперто триматися за дотримання неділі, якщо в цьому явно проглядається авторитет Католицької церкви? Тут є про що подумати, чи не так?

І, нарешті, заключна думка. Чи відомо вам, що в Біблії є опис окремого вірного народу Божого напередодні Другого приходу Ісуса? Давайте прочитаємо Об'явл. 14:12 Івана Богослова: «Тут терпіння святих, які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса!»

Віра Ісуса та збереження Заповідей Божих ідуть поруч. В останні часи земної історії щирі християни в усьому світі берегти будуть Заповіді Божі. Усі десять.

Якими б не були наші розбіжності, мені все ж таки дуже багато чого подобається в моїх друзях-католиках.

Більш за все я захоплююся тим, як тисячі й тисячі католиків у всьому світі довели свою віру, віддаючи життя, щоб полегшити стражданням людей.

Важко уявити собі більше відображення любові Христа, ніж те, яке продемонстрував польський священник-францисканець Максиміліан Колбе, який пожертвував своїм життям під час Другої світової війни. Ставши в'язнем табору смерті в Освенцимі, Колбе з дня на день прагнув полегшити страждання своїх співкамерників і намагався вселити в їхні душі надію. Він ділився своїм пайком із хворими й слабкими, хоча часто почувався набагато гірше, ніж ті, кому він допомагав. Він утішав в'язнів молитвою, ніс їм світло Христа у той темний і сирий табір смерті.

Есесівські кати просто знавісніли від християнства, проповіданого Колбе. Вони жорстоко били його, але він у відповідь тільки молився за них. І, нарешті, він заплатив останню ціну за свою віру й любов.

■ Галина НАЙДА

Велика боротьба Геннадія Рубана

Алкоголь – ось той ворог, з яким Геннадій довго й уперто змагався на полі битви під назвою «життя». Минали роки. Противник, здавалося, вже долав свою жертву. Він втратив стосунки з сім'єю та друзями. На численних роботах любитель «зеленого змія» довго не затримувався. Але все ж таки після тривалих пошуків Геннадій знайшов найпотужнішу й найефективнішу зброю.

ДИТИНСТВО, ОТРОЦТВО, ЮНІСТЬ

Понад усе маленький Гена боявся кутка, де стояла ікона. Коли хлопчик бешкетував, бабуся підводила бешкетника до «намальованого Бога» й казала: «Боженька усе бачить і усе чує». На якийсь час ця «страшилка» спрацьовувала, і пустунчик заспокоювався. Невдовзі хлоп'я пішло до школи. Там улюбленою темою розмов був політ у космос Юрія Гагаріна. Бога космонавт там не побачив. А отже, і дорослі, й маленькі вирішили, що Бога немає. Це було на руку дітям СРСР, які оголосили «перемогу державного атеїзму». В умовах повного безбожжя, офіційного й особистого, жив і зростає Геннадій.

Ще до армії юнак став багато випивати пива, горілки, виноградного вина, якого в Херсоні (у місті, де він проживав) було вдосталь. Тоді йому здавалося, що пити й палити – це «круто». Разом із друзями він відмічав усі свята.

– Ми хотіли відчувати себе «крутими», – згадує тепер Геннадій. – Декотрі залишали алкоголь, а хтось потравляв у залежність. З моїх тодішніх друзів на сьогодні лише один залишився живим.

Одружився Гена рано, ще перед службою в армії. Його батько подарував молодятим квартиру. Після військової служби Геннадій організував у своїх апартаментах молодіжні «тусовки». Його друзі ще були неодруженими, жили з батьками, і квартира Геннадія була найбільш зручним місцем для збіговиськ. Дружина, звичайно, не була в захваті від п'яних посиденьок чоловіка. Але до якогось часу терпіла. У подальшому, коли Геннадій став хімічно залежним алкоголіком, ті ж друзі відсахнулися від нього.

ТИМ ЧАСОМ...

Доки Геннадій Рубан ішов у зворотному від Бога напрямку, Господь намагався показати йому більш важливе в житті. Будучи вихованим невірними батьками й радянською атеїстичною школою, Гена ставився до релігії якось нейтрально, вважав її марновірством. Так трапилося, що у двадцять років він прочитав роман Михайла Булгакова «Майстер і Маргарита». Його дуже зацікавили персонажі цієї книги: Понтії Пилат й Іешуа Га-Ноцрі (він же Ісус Христос). Тоді юнакові дуже захотілося дізнатися більше про Христа. Ходу цьому пориву Геннадій одразу не дав.

Пізніше, 1990 року, в одному з одеських кінотеатрів чоловік подивився фільм «Ісус», знятий за Євангелієм від Луки (1979 р., режисер Джон Хейман). Наприкінці фільму глядачам пропонувалося помолитися. Геннадій відгукнувся на таку пропозицію, однак невдовзі забув про цей епізод. Але ж Бог пам'ятає...

Геннадій прагнув пізнати щось нове, чогось шукав, особливо в роки «перебудови» та пізніше. І він знаходив! Але не те, що б його сповна задовольняло. Якось він прочитав книгу з парапсихології. Це його захопило. Потім читав книги з екстрасенсорики, східного окультизму, магії – тоді подібної літератури було чимало. Геннадій почав спілкуватися зі спеціалістами в цій галузі. Він неодноразово запитував їх, як вони лікують. Йому відповідали: «Ми й самі не знаємо. Головне, що виходить і що за

це гроші платять». Його ж цікавило, звідки береться ця сила.

Одного разу Гена зайшов у Православну церкву, думаючи, що подібні вчення якимось чином пов'язані з церквою.

– Я прийшов до церкви, а там саме звучала проповідь про любов, – ділиться своїми спогадами Геннадій. – Для мене це було шоком: у церкві говорять про любов! Це ж треба! Потім поцікавився, чи є якісь книжки про Бога. Мені дали Євангеліє. Таким чином потрапив мені в руки Новий Завіт. Я почав читати. Мене це все здивувало. Особливо вразила Нагірна проповідь Христа. І відразу ж у мене виникло запитання: а чи можна жити за цими принципами? І я, безумовно, відчував, що ця книга правдива.

ПЕРШІ КРОКИ

Протягом двох років кожен тиждень Геннадій ходив до традиційної церкви. Зацікавившись Біблією, він усе більше прагнув її вивчати й розуміти. Чоловік робив перші спроби жити за принципами Нагірної проповіді. Це виявилось для нього надзвичайно складним.

– Я спробував виконати принципи проповіді Христа, і в мене нічого не вийшло. Прочитав, що треба, аби права рука не знала про те, що робить ліва. Зрозумів смисл усього цього й вирішив допомогти людині. По сусідству від мене жила одна розумово відстала дівчинка. Тато її – алкоголік. Жили вони з бабусяю у страшних злиднях. Я дав їй 150 рублів (це був середній зарплаток на той час – у 1989-1990-ті роки), сказав їй: «Віднеси гроші бабусі, але не кажи, що дав я». А потім я мучився, бо ніхто не знав, що я такий хороший – майже всі свої останні гроші віддав. Так тижнів два я промучився, доки не розповів про свій вчинок. І тоді почав розуміти, що ті вимоги, котрі ставить Бог, я не в змозі виконати самостійно.

Уважно читаючи Біблію, Геннадій зіткнувся ще з однією проблемою – розбіжність вчення своєї церкви зі Словом Божим. Невдовзі в нього з'явилася книга про суботу як про день Господній та інша література. Усе це Гені приніс один знайомий, котрому також її хтось подарував. У чоловіка після знайомства з книгами виникло ще більше запитань. Якось він їхав у тролейбусі й розмірковував над одним з них. І, о диво, перед собою він побачив плакат, на якому було написано саме це запитання, про яке він думав. Це було оголошення про біблійні курси проповідника Шелтона, організовані Церквою Адвентистів Сьомого Дня. Геннадій почав відвідувати ці курси, правда, був не на всіх зустрічах. І це стало однією з причин того, що він не все розумів. Наприкінці програми відвідувачам було запропоновано прийняти хрещення. Гена подумав: «О, і я прийму», хоч ще не розумів до кінця значення цього важливого обряду. На аркуші, котрий запропонували йому заповнити перед хрещенням, він з усім начебто погодився й поставив свій підпис. Хрещення він прийняв разом зі своєю коханкою, маючи при собі пачку цигарок у кишені.

СЕМИРІЧНА ВІЙНА

Після хрещення настала «пустеля». Геннадій був упевнений, що після

цього обряду його фінансові справи підуть угору – це було одним з мотивів його хрещення. Річ у тім, що за кілька років до того в Гени, який був закованим, налагодилися фінансові справи. Купив машину, завіс господарство в селі, придбав 120 свиней і розпочав гнати самогон. У селі він мав величезний авторитет. Односельці навіть побоювалися його. Довго не розбавлявся – одразу за горло й давити – так чинив сильний, міцний і впевнений у собі Гена з тими, хто його ображав. Але, читаючи Біблію, він почав змінюватися, кинув займатися самогонварінням. Люди помітили ці зміни й нагадали чоловікові про його давні грішки. Майно Геннадія безсоромно розкрадали.

Але після прийняття хрещення й до того жалюгідний фінансовий стан Рубана погіршився ще більше. Розчарований, він став пити. Місяці тверезості чергувалися з місяцями запоїв.

Погіршували стан Геннадія і проблеми в особистому житті. Розуміючи, що мати коханку – неправильно перед Богом, він вирішив розірвати з нею стосунки. Зробити цей крок він наважувався пізніше. Потім, після розриву, ще півтора роки страждав. До цього всього відбулося розлучення з дружиною. Проте Гена вперто продовжував вивчати Біблію і християнську літературу.

– Після хрещення минуло сім років війни, перш ніж Бог змінив мене, – розповідає Геннадій. – Сім років перебування у приниженому стані. Тепер я розумію, що це було потрібно, аби звільнити мене від гордіння. Мені треба було зрозуміти, який я насправді. Мій погляд не був направлений на Христа. Моя релігія була егоїстичною. Тому я мав потреби в «пустелі» – процесі мого навернення й освячення.

ДОСВІД У ВАННІ

Щоразу, виходячи із запою, Геннадій обіцяв собі, що це було востаннє. Але, як кажуть, «наша песня хороша...». Усі обіцянки були марними. Та церкву Геннадій не кидав, хоч йому було й соромно приходити на богослужіння. Він продовжував шукати в Біблії «механізм звільнення» від залежності. Та ключ до перемоги був зовсім поруч.

– Перебував я у ванні після чергового запою. Думав, як завжди, – це востаннє, більше такого не буде. І тут у голові виникла думка: «Скільки разів я вже собі це обіцяв!» І тоді усвідомив, що роки мого життя летять, проходять десятиліття, а я у тому ж безнадійному стані. Зсередини вирвалося: «Доки, Боже, це триватиме!» Раптом мені пригадалися слова з Послання до римлян: «Знаємо, що стара наша людина розп'ята разом із Ним, щоб гріховне тіло позбавити влади, щоб ми більше не служили гріхові» (Римл. 6:6). Раніше я читав цей текст багато разів, але відчув тільки в ту мить. Потім ще довго лежав у ванні. Вода вже стала холодною, коли я схаменувся.

Геннадій ясно усвідомив у мить свого справжнього навернення, що алкоголіка Рубана вже немає. Колишній Гена був «розп'ятий» на хресті ще дві тисячі років тому разом із Христом, Котрий узяв не Себе гріхи кожного.

Звільнившись від алкогольної залежності, Геннадій Рубан розпочав нове життя. Він створив хорошу сім'ю. Бог допоміг йому купити і за-

Зовнішнє свідчить про внутрішнє

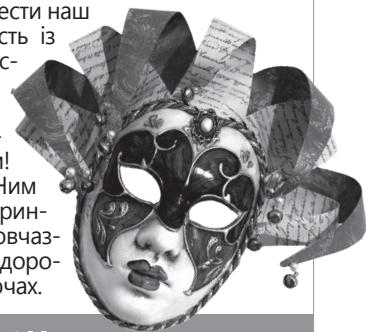

«Хай окрасою для них буде не зовнішнє, не заплітання волосся та навішування золота чи прикрашання одягу, а прихована сердечна людина, в нетлінності лагідного і мовчазного духа, що є дорожчим перед Богом» (1Петра 3:3, 4).

Напередодні Дня всіх святих багато американських дітей одягають на обличчя маски, щоб створити ілюзію, ніби вони перетворилися на якусь міфічну істоту. Протягом людської історії майже кожна культура на Землі використовувала маски як елемент обряду, традиції, звичаю чи ритуалу. Згідно з думкою експертів, що вивчають і збирають маски, за їх використанням стоїть декілька принципів, незалежно від того, чи це театральні маски, емблеми мистецтва, чи ж релігійні символи. Для одних маска відображає внутрішній зміст особи. Інші використовують маски, аби показати не тільки рід занять і політичні переконання, але й релігійний статус. Треті прагнуть виразити за допомогою маски, ким хочуть бути.

Тепер давайте перенесемо цю концепцію на людську особистість. Стан серця і розуму людини знаходить вираження в його регулярній повсякденній масці або зовнішньому вигляді. Визнаємо ми це чи ні, але те, як ми одягаємося і виглядаємо, у більшості випадків є зовнішнім свідченням того, що відбувається всередині нас. Такі корпорації, як IBM, мають свій кодекс одягу. Чому? Вони хочуть, аби світ знав: їхня організація – солідна, високоефективна і гідна довіри, тому її працівники зобов'язані відображати ці якості. Співробітники мають бути гідними представниками своєї компанії. Навіть їхні фахівці, котрі ремонтують устаткування в наших офісах, одягаються консервативно. Вони знають, що їхній зовнішній вигляд творить або руйнує довіру до компанії, яку вони представляють.

А як щодо християн, які очікують повернення Господа? Які маски носять вони? Що ми говоримо світові про себе? І, найважливіше, що ми говоримо Богові нашим зовнішнім виглядом? У нас є перевага привести наш вигляд у відповідність із тим, чого бажає Господь. Це насправді честь – представити Бога найкращим чином своїм виглядом! Якщо ми маємо з Ним схожість у такому принципі, як лагідний і мовчазний дух, це стає найдорожчим у Його очах.

Потрійне сито нашої мови

Один чоловік прийшов до свого наставника і запитав:

– Чи знаєш ти, що про тебе сказав сьогодні твій друг?

– Почекай, – зупинив його вчитель, – просій спочатку все, що збираєшся сказати, через три сита.

– Три сита?

– Перед тим, як що-небудь говорити, необхідно тричі просіяти це. По-перше, через сито правди. Ти впевнений, що все, що ти хочеш сказати мені, є правдою?

– Та ні, я просто чув...

– Дуже добре. Отже, ти знаєш, чи правда це, чи ні. Тоді просіємо це через друге сито – сито доброти. Ти хочеш сказати про мого друга щось добре?

– Ні, навпаки...

– Значить, – продовжував учитель, – ти збираєшся сказати про нього щось погане, але при цьому навіть невпевнений, що це правда. Спробуймо третє сито – сито користі. Чи вже так необхідно мені почути те, що ти хочеш розповісти?

– Ні, в цьому немає жодної необхідності...

– Отож, у тому, що ти хочеш сказати мені, немає ні правди, ні доброти, ні необхідності. Навіщо тоді говорити це?

тишно облаштувати будиночок у Харківській області, котрий тепер часто слугує маленьким домашнім реабілітаційним центром для людей, які потребують звільнення від алкогольної залежності. Геннадій знайомить таких людей із Христом, і декотрі з них, прийнявши Бога, починають жити по-іншому і також перемагають у тій великій боротьбі.

КОЛИ ДРІБНА МОНЕТА
ДОРОГО КОШТУЄ

«Сівши навпроти скарбниці, Він дивився, як люди кидають мідяки до скарбниці, численні багатії вкидали чимало. І підійшла одна бідна вдова і вкинула дві лепти, тобто кодрант. І покликавши Своїх учнів, Він сказав їм: Запевняю вас, що ця бідна вдова вкинула більше за всіх тих, що кидали тут до скарбниці» (Марка 12:41-43).

У 1990 році Міжнародна організація з ідентифікації представила найуспішніші торгові марки світу. Не дивно, що список очолила «Кока-кола» як найвідоміший виробник. Мережа закусочних «Макдональдс» посіла друге місце. Ми не маємо статистичних даних, але нам здається, що фірмова марка «Ісус Христос» посіла би одне з останніх місць у цьому списку. Більше того, більшість мешканців Землі фактично нічого не знають про подробиці Божого Плану спасіння людського роду. Навіть безліч християн за визнанням мало розуміють, яким чином Бог спасає людину.

Бажаючи засвідчити про Ісуса, деякі християни поміщують на бампері своєї машини напис: «Посигнайте, якщо ви любите Ісуса». Інші вішають хрест на шию і навіть на вуха. Проте чи не передамо ми іншим знання про Ісуса більш ефективно, якщо будемо особисто знати Його? Навернений християнин, сповнений Духом Святим, не може не впливати на інших. Зверніть увагу на вдову, яка безшумно і непомітно опустила дві лепти у скриню для збору пожертвуваних. Вона «дала зі своєї убогості все, що мала, увесь свій прожиток» (Марка 12:44). Більше того, свій великодушний дар вона віддала в скарбницю релігійної організації, якою керували продавці люди. Фактично первосвященик спонукав свою раду винести несправедливий і незаконний смертний вирок Божому Синові. Звісно, вдова знала, хто вони такі. Це було відомо всім. Однак вона мала істинні взаємостосунки з Богом, отже, давала Богові, а не організації. Її дар є повчальним уроком для нас.

Такі прості, навернені до Ісуса люди сповіщають Благую вістку спасіння кожному народові, племені. Тоді фірмова марка «Ісус» виявиться на першому місці.

Ты думаешь в жизни
без Бога идти

Ты думаешь в жизни без Бога идти,
Без Бога любить, собирать и терять,
Ты думаешь счастье без Бога найти...
Подумай: без Бога счастливым не стать.

■ Сусанна Качмар

Кохання
некоханої жінки

У Біблії можна зустріти багато історій про кохання. Усі вони, безперечно, цікаві, а головне – повчальні. Перша історія кохання розпочалася в Едемі, коли Адам та Єва будують спільне життя в ідеальних умовах раю. Часом історії любові в Біблії беруть свій початок несподівано, а іноді навіть за трагічних обставин. Любов знаходить людей під час війни, у важкій мандрівці зустелю, біля криниці – скрізь. У Святому Письмі згадуються незвичайні сімейні пари. Однією з таких можна вважати подружжя Якова та Лії.

Россетті Данте Габриель
«Видіння Рахіль і Лії»ЯСКРАВЕ КОХАННЯ З
НЕБАЖАНИМ ФІНАЛОМ

Гарний, сильний та амбітний молодий чоловік внаслідок своїх необдуманих вчинків у ставленні до батька та брата, зроблених за сприяння матері, змушений був залишити родинне гніздо. Це був Яків, який шляхом обману отримав первородство. Виразом «і вийшов» (що означає блукати, поневірятися) починається розповідь про його перебування в домі дядька за багато кілометрів від рідної домівки.

Прийшовши до Лавана, Яків зустрічає тут його дочку Рахіль. «І сталося, коли Яків побачив Рахіль, дочку Лавана, брата матері своєї, та отару Лавана, брата своєї матері, то підійшов Яків і відкотив каменя з отвору криниці, і напоїв отару Лавана, брата матері своєї. І поцілував Яків Рахіль, і підніс свій голос, і заплакав...» (Буття 29:10, 11).

САМ ВІДКОТИВ КАМІНЬ!

Дуже схоже на кохання з першого погляду. Яків продемонстрував свою силу, відважність і здатність піклуватися. Думаю, що Рахіль також була вражена цим несподіваним для неї знайомством.

Яків покохав Рахіль, але, позбавлений матеріальної підтримки батьків, не міг заплатити за свою кохану. Тому Лаван запропонував йому відпрацювати сім років за Рахіль. Хто із сучасних юнаків готовий працювати за свою кохану сім років або віддати свою заробітну плату за сім років? Яків дійсно дуже кохав Рахіль.

У Лавана ж, окрім Рахілі, була і старша дочка Лія. Яків жив і працював у сім'ї Лавана тривалий час. Лія мала змогу спостерігати за ним. Він був дуже працюючий, стараний та відповідальний. Усе, за що брався Яків, мало успіх, приносило плоди. Юнак був жвавим, веселим, життєрадісним, про такого чоловіка могла мріяти кожна дівчина. Усі оточуючі знали: Рахіль – його обраниця. Лії ж залишалося лише спостерігати за щасливою закоханою парою.

У книзі Буття ми читаємо такі слова: «А в Лавана було дві дочки: ім'я старшої Лія, а ім'я молодшої Рахіль. Очі ж Лії були хворі, а Рахіль була гарного стану та вродливого вигляду» (Буття 29:16,17).

Кожний член родини в ті часи повинен був вносити певну частку в добробут свого клану. Тому, обираючи жінку, чоловік передусім придивлявся до господарських здібностей дівчини. Ціна ж молодіці безпосередньо залежала від її навичок та вмінь. Рахіль була вправною пастушкою. Територія біля криниці слугувала не тільки місцем, де напували худобу, а також невеликим базаром, куди жінки й дівчата приносили свою продукцію (ювелірні, швейні, шкіряні вироби). Лія через слабкий зір мало що могла робити, тому більше часу проводила вдома. Шансів вийти заміж вона не мала. Відповідальність за неї передусім лягала на її батька та братів. Тому в Лавана виникає нечесний, але економічно вигідний план. Егоїстичний, скупий Лаван, бажаючи втримати при собі такого цінного пра-

цівника, яким був Яків, вдався до обману, підмінивши Рахіль Лією. Лія і сама розуміла, що це її єдиний шанс вийти заміж, тому й погодилася з батьком. Очевидно, Лія була закохана в Якова. Вона добре знала правило: якщо чоловік проведе ніч із незаміжною та незарученою дівчиною, вона автоматично стає його дружиною, про яку він має піклуватися аж до її смерті (Повторення Закону 22:28, 29). У той час підмінити молоду було досить просто. Її приводили до шатра в покривалі та ще й уночі.

За словами Мідраш (єврейське тлумачення Тори), Лія виправдовувалася перед Яковом такими словами: «Чи буваче вчитель, котрий не мав би подібного до нього учня?» Іншими словами: ти навчив мене обманювати. Чи не вдавав ти із себе Ісава, намагаючись здобути благословення первородства?

Таким чином, у першу шлюбну ніч Яків потрапив до ями, яку колись викопав для свого брата. Колись він сам удавав із себе старшого брата та обманув хворого батька, а тепер усе повторилося з точністю до навпаки – старша сестра прикинулася молодшою.

СТАВЛЕННЯ ЯКОВА ДО ЛІЇ

«Через те, що Лія була причетною до обману, Яків відчував, що не зможе полюбити її» (Еллен Уайт. Патріархи і пророки). Крім того, він усвідомлював, що це наслідок його обману. Біблія описує подальші події дуже реалістично. Ми знайомимось з історією жінки, яка страждала все своє життя, намагаючись здобути любов чоловіка. Ставлення Лії до власного шлюбу може допомогти кожному з нас оцінити власні сімейні стосунки. Лія пережила кілька етапів у шлюбі, які є загальними для всіх нас.

ФАЗА I. Розчарування. Шлюб Лії та Якова приніс розчарування обом. Лія розчарована тим, що чоловік так і не покохав її. Яків, скривджений Лаваном, змушений ще 7 років працювати за кохану Рахіль.

ФАЗА II. Нереальні очікування. Біблія так описує один із найдраматичніших моментів історії Лії: «Господь побачив, що Лія менше любила, тож обдарував її плодovitістю». Щоразу, народжуючи сина, Лія відкривала біль свого серця в імені дитини.

Первісток Рувим: «Господь зглянувся на моє горе. Тепер мій чоловік буде любити мене». Але з народженням первістка в Якова не з'явилися почуття до неї.

Якою б не була реальність, нам необхідно навчитися жити в ній. Бог керує нашим життям, проте не перетворює магічним чином важкі обставини на досконалі ситуації. Бог знав, що серце Лії страждає від ставлення чоловіка. Незважаючи на помилку, якої припустилася Лія, Творець подарував їй дітей.

ФАЗА III. Прийняття реальності. У важких життєвих обставинах саме дар від Бога, діти, допомогли Лії віднайти ціль життя. І хоч Лія була некоханою дружиною, але вона мала дітей, яким віддавала свою ніжність і від яких отримувала любов.

Розчарування в одному аспекті нашого життя Господь може компенсувати іншими благословеннями, наприклад, прекрасними дітьми. Сімейне життя рідко цілком задовольняє нас, ми відчуваємо, що нам не вистачає посвячення, любові, спілкування, взаєморозуміння, прощення. І ми, як Лія на початку свого сімейного життя, фокусуємо увагу на тому, чого нам не вистачає, і через це біль та відчай наповнюють наше життя. Давайте спробуємо сконцентрувати увагу на дарах, які ми вже отримали від Господа. Саме це і наповнить наше життя миром, спокоєм та задоволенням.

ФАЗА IV. Визнання Лії. Можливо, чоловік не дарував Лії квітів, можливо, вона отримувала більше дорікань, ніж ніжності і тепла. Яків просто виконував свій подружній обов'язок у ставленні до неї. Вона мала все необхідне для життя, але була некоханою. Проте Лія не нарікала. Вона навчилася просто чекати і хвалити Господа за те, що мала.

Протягом століть історія Лії вражає читачів Біблії. Ця оповідь є великою підтримкою для тих, хто відчуває себе відкинутим та некоханим. Однак Бог знає кожне людське серце. Він робить останніх першими. Історія Лії має несподіваний фінал. Бог любить дарувати подарунки. Визнання Лії як жінки прийшло наприкінці її життя. Не було жодних романтичних сцен у саду або біля криниці. Було лише виголошення доволі неочікуваного визнання щодо місця поховання. Рахіль померла в досить молодому віці при народженні другого сина. Лія стала єдиною дружиною в житті свого чоловіка. Ми не знаємо, наскільки довгим і щасливим був цей період. Зі Святого Письма дізнаємося: коли Яків був у похилому віці та відчував, що дні його закінчуються, він дав особливу вказівку щодо місця свого поховання: «...Поховайте мене при батьках моїх у печері, що на полі Ефрона, хіттеянина, на володіння для гробу. Там поховано Авраама й жінку його Сарру, там поховали Ісака та його жінку Ребекку, і там поховав я Лію» (Буття 49:29-31).

Звичайно, Бог не планував дарувати Якову батьківське благословення через обман, не планував давати йому Лію за жінку через обман. Це наслідок порушення Закону Божого. Але Бог з великої любові до нас виправляє наші помилки і допомагає нам долати важкі наслідки непослуху. Бог мав дивовижний план щодо Лії, вона навіть не могла собі уявити такого. Власне, від її сина Юди (коліно Юди) народився цар Давид та Месія Ісус.

Бог бажає реалізувати в нашому житті несподіваний благословенний план. Він любить нас, незважаючи на наші помилки. Ми – Його сім'я, Його діти.

Нехай Господь благословить наші домівки і допоможе нам стати більш люблячими та ніжними. Нехай Бог особливо благословить тих, хто з будь-якої причини страждає у своїй сім'ї, і подарує їм Свою незмінну любов.

■ Ян Шульц
та Едіта Убергубер

Морква містить багато вітамінів, ферментів, ефірну олію, значну кількість мінеральних речовин, тому широко використовується в медицині, косметичці та кулінарії.

У народній медицині соком з моркви лікують статеве безсилля; його також застосовують при захворюваннях шкіри: виразках, екземах, лишаях, до яких прикладають терту моркву.

Морквяний сік покращує зір, лікує недовкриття, серцево-судинні захворювання, сприятливо діє на печінку та нирки, а клітковина, що міститься в моркві, видаляє з організму холестерин.

Після простого й дешевого курсу лікування морквяним соком зникає втома, людина почуватися молодою та енергійною. Калійні солі й каротин, що містяться в цьому овочі, мають протиглисту дію. Щоб позбутися глистів, рекомендуємо протягом 24 годин нічого не їсти, крім 1 кг сирі моркви; гостриці можна видалити, якщо натщесерце перед сном з'їдати 1-2 морквини.

Пронос у малюків можна вилікувати так: натерти 0,5 кг моркви й варити протягом години в 1 літрі води. Суміш протерти крізь сито, додати трохи кип'яченої води. До припинення проносу жодних страв не вживати, крім цієї суміші, потім поступово вводити в раціон молоко.

Морквяний сік регулює виділення шлункового соку. Регулярне вживання соку запобігає утворенню каменів у нирках, лікує гіперактивну функцію щитовидної залози. Морквяний сік рекомендують при атеросклерозі й коронарній хворобі із симптомами стенокардії.

Якщо регулярно вранці та ввечері протирати морквяним соком шкіру обличчя, можна надати їй світло-коричневого кольору, приховавши навіть ластовиння. У цьому випадку необхідно дати шкірі підсохнути, а потім змастити її оливковим маслом. Курс корисно закріпити вживанням 1-2 склянок соку протягом дня внутрішньо.

Старі німецькі книги про рослини міс-

ть багато прикладів, що підтверджують цілющі властивості моркви. Англійські й російські публікації свідчать про сильні антисептичні властивості цього коренеплоду.

Цікавий випадок описано Г. Е. Кіршнером у книзі «Живі соки» (1975 р.). За допомогою морквяного соку він вилікував жінку, яка страждала на білокрів'я із захворюванням селезінки: «Стан хворої був безнадійним. Вона була настільки знесилена й виснажена хворобою, що не могла приймати навіть рідку їжу – одразу починала блювати. Я не надавав хворій жодної надії. Єдиним шансом могли бути лише «живі соки»».

На початку курсу лікування хвора приймала морквяний сік невеликими ковтками. Поступово дозу збільшували до 1 склянки на день, а пізніше – до 4,5 л на день.

Після 18 місяців уживання виключно морквяного соку хвора одужала.

Д-р Г. Е. Кіршнер, розповідаючи про це «чудо», зіткнувся з недовірою. Адже багато хто вважає, що життя без тваринного білка неможливе. Крім того, викликало сумнів дозування соку. Але д-р Кіршнер навів ще один приклад: один чоловік близько 4 років харчувався виключно морквяним соком і при цьому виконував фізичну роботу!

У своїй книзі д-р Г. Е. Кіршнер описує й інші випадки вилікування немовлят і старших дітей від білокрів'я, алергії на «чужорідний» білок та інших алергічних захворювань, від хвороб шлунково-кишкового тракту. Усі пацієнти перші три місяці щоденно вживали виключно 2 л морквяного соку. Після цього в раціон включали соки із селери та столового буряка, овочі, фрукти, виноградинний сік, мед як джерело енергії. Тільки після 6-8 місяців уживання рідини діету поступово доповнювали вареними овочами й зеленим салатом.

Хворі не вживали жодних зернових продуктів і м'яса.

Д-р Кіршнер, використовуючи морквяний сік, отримав

позитивні результати лікування тяжких форм артриту, захворювань нирок, передракових станів та ін. Хворі пили по 1 л морквяного соку щоденно з додаванням 600 мл соку селери (при ревматизмі та артриті); а також 4,5 л морквяного та 2,25 л соку з зелені (зелень петрушки, листя кульбаби, ботвиння столового буряка та жерухи) – при пухлинах, наприклад, раку товстої кишки.

Після 6 місяців він

поступово додавав до раціону салати зі свіжих овочів і фруктів. Більше року пацієнти не вживали вареної їжі та м'яса та не вдавалися до жодних ліків та уколів.

Однак в описах історій хвороб д-р Кіршнер звертає увагу на можливе погіршення стану хворих на початку курсу лікування, що може бути реакцією організму на зміну дієти. Неодноразово спостерігалось покращення стану хворого не першому етапі терапії, далі йшло погіршення, а потім – повне одужання. У таких випадках не можна відмовлятися від цього методу лікування, оскільки він звільняє організм від токсинів, які вивільняються внаслідок неправильного обміну речовин.

Отже, морква – смачний поживний продукт і цінні ліки. Багатий хімічний склад моркви виявляє регульовальну дію на всі процеси обміну речовин в організмі людини. Корінь моркви в середньому містить 88,8% води, 1,1% азотистих речовин, 0,2% жирів, 0,2% вуглеводів, заліза – 0,7 мг, фосфору – 30 мг, магнію – 21 мг, калію – 280 мг, натрію – 45 мг, кальцію – 35 мг, сірки – 6 мг, незначний вміст йоду, міді, кобальту, молибдену, цинку; вітамін А – до 25 мг, В1, В2, В6, Р, Н, Е, К і РР, ефірні олії, стерини, лецитин і ферменти. Однак не слід забувати, що цей коренеплід вирощують у різних екологічних умовах. Тому перед початком курсу лікування морквою і морквяним соком необхідно дослідити джерело походження продукту й уживати лише екологічно чисті овочі.

Прим. ред.: Перед тим, як застосовувати наведені поради, проконсультуйтеся з вашим лікарем.

РЕЦЕПТИ

Млинці з моркви

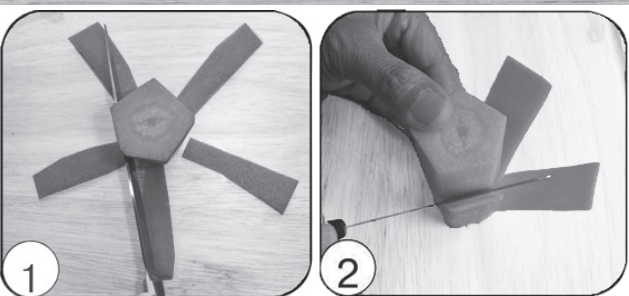
На 1 кг моркви

- 1 склянка пшеничного борошна
- 2 яйця
- 1 ст. ложка цукру
- 2-3 ст. ложки вершкового масла
- 1 склянка сметани
- сіль – за смаком

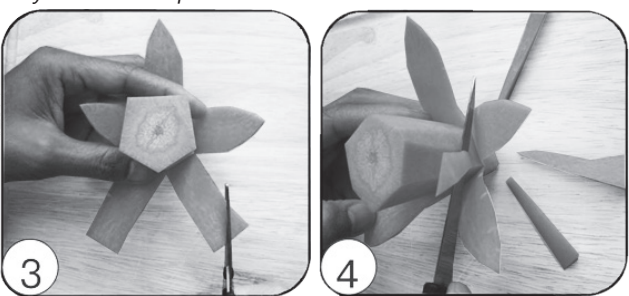
Почистити та промити моркву, нарізати, припустити, додати трошки води та олії, охолодити, пропустити через м'ясорубку, додати борошно, яйця, сіль, цукор, добре перемішати та з отриманої маси смажити млинці на добре розігрітій сковороді на вершковому маслі. Млинці подають на стіл зі сметаною.

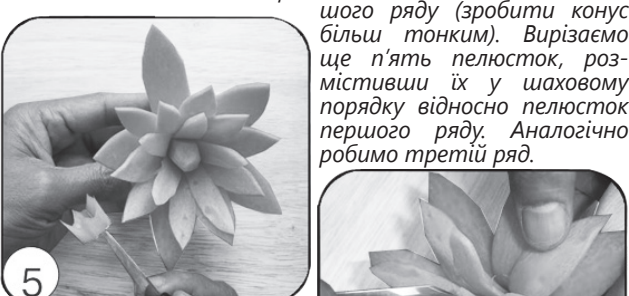
Лілія з моркви

1. Вирізаємо моркву у формі конуса та п'ятикутника, довгим ножем обрізаючи по колу з п'яти сторін.

3. Форму пелюстки вирізати за допомогою ножиць.

5. Ножом робимо коротку серцевину, що залишилася, та обрізаємо її на конус.

6. Розціплюємо серцевину на тичинки за допомогою ножа.

4. Видаляємо частину м'якоті з-під пелюсток першого ряду (зробити конус більш тонким). Вирізаємо ще п'ять пелюсток, розмістивши їх у шаховому порядку відносно пелюсток першого ряду. Аналогічно робимо третій ряд.

КРОССВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛИ:

4. И нарекла ему имя: ...
 7. Итак войны, по данному им приказанию, взявши Павла, повели ночью в ... (именительный падеж)
 10. И вот число храбрых, которые были у Давида: ... , сын Ахамани, главный из тридцати.
 11. Он взял себе в жену Иезавель, дочь ..., царя сидонского, и стал служить ваалу и поклоняться ему.
 14. И своротила ослица с ..., и пошла на поле.
 15. И отлучен был от сынов человеческих, и сердце его уподобилось звериному, и жил он с ... ослими.
 16. И филистимляне рассыпались по городам низменного края и юга Иудеи, и взяли Вефсамис и ... , и Гедероф, и Сохо и зависшие от него города.
 17. И сказали Ему: «Знаешь ли ты, что ..., царь сыновей Аммоновых, прислал Исмаила, сына Нафани, чтоб убить тебя?»
 20. В это время, как Мардохей сидел у ворот царских, два царских евнуха, ... и Фарра, оберегавшие порог, озлобились, и замыслили наложить руку на царя Артаксеркса.
 21. Есть мужи Иудейские, которых ты поставил над делами страны Вавилонской, ..., Мисах и Авденаго.
 22. И избрали Стефана, мужа, исполненного веры и Духа Святого, и Филиппа, и Прохора и Никанора, и Тимора и Пармена, и ... Антиохийца, обращенного из язычников.
 24. Говорит слышащий Слова Божии, который видит... Всемогущего.
 27. И просил Его весь народ... (им. пад.) окрестности удалиться от них, потому что

они объаты были великим страхом.
 28. ... же была близ Иерусалима, стадиях в пятнадцать.

ПО ВЕРТИКАЛИ:

1. После сего возвеличил царь Артаксеркс Амана, сына ... (им. пад.), Вугеянина, и вознес его.
 2. На ... и василиска наступишь.
 3. От колена Иссахарова: Кишион и предместия его, ... и предместия его.
 5. И отвечали Иеремии все мужья, ... , что жены их кадят иным богам.
 6. Авраам сказал: да не прогневаются Владыка, что я скажу еще ... может быть, найдется там еще десять?
 8. Он встал и пошел в ... , (им. пад.) в город Нахора.
 9. Некто Иудей, именем Аполлос, родом из ... (им. пад.), муж красноречивый и сведущий в Писаниях, пришел в Ефес.
 12. Народ же не знал, что ... пошел.
 13. Тогда ... брал их кушанье и вино для питья и давал им овощи.
 18. Иоктан родил Алмодада, Шалефа, Хоцармавефа, Иераха, ... (им. пад.), Узала, Диклу.
 19. Сыны Гомера: ... , Рифат и Фогарма.
 23. И сказал Господь Моисею: взойди на сию гору ..., и посмотри на землю, которую я даю сынам Израилевым.
 25. Тогда ... , один из потомков Рефаимов, у которого копье было весом в 300 сиклей меди и который был опоясан новым мечем, хотел поразить Давида.
 26. Между ними были из сынов Иудиных Даниил, Анания, и ... и Азария.

ЗАОЧНА БІБЛІЙНА ШКОЛА

Дорогий друже!

Твоїм вірним помічником під час вивчення Біблії можуть стати заочні біблійні курси (ЗБК). Уроки цих курсів допоможуть отримати відповіді на найрізноманітніші запитання.

Заяви надсилайте за адресою:

03071, Київ-71, а/с 36.
 Заочні біблійні курси.

Ми пропонуємо такі курси:

- «Нове життя» (серія уроків для вивчення основних біблійних істин);
- «Сила відродження» (поглиблений біблійний курс);
- «Небесна перлинка» (курс для дітей 6-10 років);
- «Таємниці пророцтв Даниїла» (уроки з вивчення книги Даниїла);
- «10 запитань до Бога» (уроки для молоді);
- «Формула життя» (уроки для підлітків та молоді) (рос. мовою);
- «Когда любовь возвращается домой» (курс з вивчення психології сімейного життя) (рос. мовою);
- Ви маєте можливість отримувати уроки як українською, так і російською мовами.

Біблійна перспектива
твого майбутнього!

ОЗНАКИ
часу

www.lifeforce.org.ua

e-mail: dzherelo@ukr.net
 тел. (044) 428-84-38

Телеканал «Надія» представляє:

ЧТО ЕСТЬ ИСТИНА?

47 грн. + доставка

Відоме запитання Пилата «Що є істина?» останнім часом набуває особливої актуальності. Ведучі програми представлять аргументований біблійний погляд на виклики сучасності, зосередивши увагу на Тому, Хто є «Дорога, і Правда, і Життя».

Щоб замовити цю та іншу продукцію, пишіть:

zakaz@hopechannel.info

Поштова адреса:

Телеканал «Надія»
 а/с 36, м. Київ, 04071

Заказ дисків по телефону:

☎ 0 800 50 157 80 МТС 066 707 000 5
 (Дзвінки зі стаціонарних телефонів безкоштовні)
 life: 093 50 157 80 098 707 000 5

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:
 ЄДРПОУ 19350731
 Адреса: 04071, м. Київ,
 вул. Лук'янівська, 9/10А
 Рахунок: 26006149457
 МФО 380805
 Найменування банку
 «РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Києві

Щомісячна газета «Вічний Скарб»

Видавець — християнське видавництво
 «Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор видавництва

«Джерело життя» Василь Джулай

Головний редактор видавництва: Лариса Качмар

Відповідальний редактор: Євген Кучерявенко

Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Коректори: Світлана Романчук, Ганна Борисовська, Інна Джердж

Дизайн та верстка: Тетяна Романко

Наклад: 100 000 прим.

Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
 e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідectво про державну реєстрацію
 Серія KB №8176 від 03.12.2003